Socialistisk Arbejderavis

[Nummer 295. 18. februar, 2010] *[Støttepris 20 kr.* **Pris 10 kr.** *]* **WWW.SOCIALISTER.DK**

STOP HETZEN MOD MUSLIMER

TOPSTYRET

ENHEDSLISTEN

Den politiske udvikling, Enhedslisten har gennemgået i de sidste par år, er meget markant. Bevægelses-orienteret antikapitalisme er erstattet af stueren parlamentarisme. Enhedslistens profil og politik ligner i dag mere SF, før Villy sprang ud som nyliberal islamofob.
Hvor Enhedslisten tidligere var en organisation, styret af medlemmerne, så er det i dag et topstyret parti uden debat og åbenhed.

LÆS SIDE 5

KVINDE

SÆLG DIN KROP?

'Kvindekamp er klassekamp' lød parolen i 1970'erne, da kampen for ligestilling rigtigt tog fat. På hundredåret for Kvindernes Internationale Kampdag reduceres kvindekamp nu ofte til at handle om kvinders ret til at sælge sex eller et forbud mod at købe sex.

Læs side 4

OK2010

VI VIL MED TIL LØNFEST

Mens overenskomsten går ind i sin afgørende fase, siger LO-formand Harald Børsting: „Man må erkende, at der ikke er plads til lønfest denne gang." En mærkelig holdning fra en LO-formand.

Læs side 3

GOOD

NIGHT WHITE PRIDE

Den 6. februar var der samlet cirka 500 antifascister i Århus under parolen Good Night White Pride. Som mange læsere af Socialistisk Arbejderavis nok er bekendt med, har netop Århus været skueplads for utallige nazistiske overfald på specielt venstre-orienterede, men også indvandrere og homoseksuelle.

Læs side 7

Pakistan - en ny frontlinie i krigen mod terror

„Krigen mod terror“ har ødelagt Irak og Afghanistan og udløst ødelæggende konflikter i Yemen, Somalia og Pakistan. I Pakistan har USA intensiveret sin tilstedeværelse med bombninger ved den nordvestlige grænse, som støder op til Afghanistan. Dette bliver gjort med ubemandende fly, hvilket resulterer i store ødelæggelser og mange civile ofre i det, Obama kalder for AfPak-krigen.

Pakistan er strategisk vigtig for USA. Det er en atommagt , og konvojer med forsyninger til krigen i Afghanistan kører igennem den nordlige del. Konvojerne kommer jævnligt under angreb. Derfor bomber USA med ubemandede fly. USA har også øget sit pres på den pakistanske regering og presset den ud i en borgerkrig i det nordlige Pakistan.

Ydmygende nederlag

Siden maj 2009 har den pakistanske hær haft cirka 18.000 mand udstationeret i provinserne i det nordlige Pakistan, Swat og Waziristan. Den pakistanske regerings krig er meget upopulær, også i hæren. Hæren lidt nogle ydmygende nederlag, hvor soldater har overgivet sig eller trukket sig tilbage uden kamp.

I sommeren 2009 sagde en tidligere medhjælper til den Amerikanske general Petraeus oberst David Kilcullen: *„At ramme 2 procent rigtigt og 98 pct. civile er ikke moralsk. Den vrede, angrebene har skabt, har ikke kun styrket Fazlullah og hans militante islamistiske støtter, men har også påvirket den pakistanske hærs evne til at slås.“*

Derfor er den pakistanske hær begyndt at benytte flere bombninger fra luften, hvilket har resulteret i mange ødelagte landsbyer og sendt 2 millioner mennesker på flugt. Herved er vreden blandt befolkningen vokset endnu mere mod den pakistanske hær, som bliver set på som forrædere.

Fattigdom er problemet

NATOs ledere og Pakistans præsident Asif Ali Zardari påstår, at terror er det største problem for pakistanerne.

For flertallet af pakistanerne er det den enorme fattigdom – en tredjedel af befolkningen på 160 millioner lever i ekstrem fattigdom. Under den økonomiske højkonjunktur oplevede Pakistan en fremgang i BNP på 7-8 procent årligt. Med denne ekspansionsbølge fulgte meget spekulation og tvivlsomme udlån fra bankerne side.

Maulana Fazlullah er den nye skurk i Pakistan

Nu er denne bølge vendt til massiv nedgang. Pakistans vigtige eksport af tekstiler er styrtdykket og den lokale børs er krakket. IMF har ydet et lån på 7 milliarder dollars. Ud af disse 7 milliarder har børsspekulanter fået 1 milliard dollars, og en stor del er gået til militæret.

Ifølge vestlige medier går flere pakistanske børn på koranskoler, hvilket viser at de islamiske partier er blevet stærkere i landet. Dette er en lodret løgn: Stigningen i antallet af børn på koranskoler skyldes, at de pakistanske forældre ikke har råd til at sende deres børn i andre skoler for at få en uddannelse. Dermed er koranskolerne et produkt af fattigdom.

Pakistans historie

Pakistan blev dannet i 1947, da det britiske imperium delte det indiske subkontinent op som del af en imperialistisk del og hersk strategi. Den nye nation, Pakistan, blev proklameret som en muslimsk nation. Pakistan består af forskellige grupperinger som har hver sit sprog og traditioner. Dette medfører, at de forskellige grupperinger ønsker deres eget land. I 1971 blev Bangladesh løsrevet fra Pakistan. Militæret, jordejere og industrifyrster har domineret Pakistan siden oprettelsen af landet. I størstedelen af landets historie har der været militært diktatur.

I 1980'erne bakkede Pakistan op omkring USA og dets støtte til de afghanske mujahedin-krigere og deres kamp for at få det daværende Sovjet til at trække sig ud af Afghanistan.

Da Sovjet trak sig ud, støttede Pakistan Taleban i håb om at få en pakistanskvenlig regering ved magten i Afghanistan. I forbindelse med USA's invasion af Afghanistan i 2001 vendte Pakistan på en tallerken og støttede op omkring USA og dets kamp mod terror efter stort pres fra USA.

Dette udløste stor utilfredshed blandt de pakistanske pashtuner og destabiliserede hele den nordlige provins.

En anden grund til den store utilfredshed er korruptionen. Transparency International konkluderer i sin årlige rapport over graden af korruption i alle verdens lande, at Pakistan kun overgås af Nigeria i korrupteion.

I Swat-provinsen betyder det blandt andet, at jordspørgsmål altid falder ud til de rige og magtfuldes fordel. Derfor er mange begyndt at kræve at gå tilbage til det retssystem, der var for 30 år siden, før Swat blev en del af Pakistan.

Der mangler et alternativ til krigen mod terror

Den imperialistiske del og hersk-strategi og Pakistans støtte, først til mujahedin og siden hen til Taleban, har skabt grundlaget for den nuværende konflikt.

Militærdiktatur, korruption og fattigdom er sammen med de mange uskyldige ofre grunden til den udbredte støtte til dem, der kæmper imod den pakistanske hær. En ny militær offensiv kan ikke løse Pakistans problem, det kræver en løsning på de sociale problemer.

I 1968 lykkes det arbejder og studerende at vælte diktatoren Ayub Khan. Sidste år lykkedes det en folkelig bevægelse ført an af advokater at få genindsat højesteretsdommeren Iftikhar Chaudhry, der modsatte sig krigen mod terror og de omfattende privatiseringer.

Det er den form for kampe, der er brug for i Pakistan, hvis Pakistans problemer skal løses.

ALEN STEFANOVSKI

Enhedslisten står på de undertryktes side – dog ikke i Somalia

NATO og piraterne

Enhedslisten på den forkerte side

At den danske regering sender et krigsskib til Afrikas Horn for at deltage i NATOs piratjagt ved Somalia er ikke overraskende, da det ikke er første gang, at dansk udenrigspolitik bliver dikteret af Mærsk og Dansk Industri. Men at NATO-operationen „Ocean Shield“ er vedtaget med Enhedslistens stemmer er til gengæld både overraskende og bekymrende.

NATO er et samarbejde mellem vestlige imperialistiske magter, som søger at fremme deres indflydelse via militær overlegenhed. De interesser der forfølges er strategiske – i form af kontrol med Afrikas Horn og dermed indsejlingen til Suezkanalen. Endvidere giver det danske mandat også mulighed for at indsætte landtropper til støtte for operationen i selve Somalia.

Piraterne i Somalia skal ikke gøres til helte, men de er et udtryk for fattigdom på grund af en lang borgerkrig, som bl.a. er blevet holdt i gang af Etiopien med amerikanske penge. Derudover har ødelagte fiskemuligheder på grund af især EU-skibes overfiskning og multinationale selskabers dumping af farligt affald også været med til at ødelægge fremtidsmuligheder for fiskerne på Somalias kyst.

At sende større danske piratskibe under NATO-flag til området kan aldrig være socialisters svar på disse problemer. Folketingsgruppen i Enhedslisten bør omgående trække sin støtte til operationen tilbage. Enhedslisten står på de undertryktes side og bør kræve løsninger på de problemer som skaber pirater – ikke støtte NATO-operationer. Det er åbenlyst at Enhedslistens folketingsgruppe har begået en fejl. Danmarks Rederiforening roser beslutningen, mens Sømændenes Forbund er kritisk. Sømændene vil i stedet sejle uden om piratfyldt farvand.

Når man står sammen med arbejdsgiverne og imod fagforeningerne og samtidig stemmer for en imperialistisk aktion, har man som socialist begået en fejl. Socialister bør fastholde en konsekvent modstand imod imperialismen.

JESPER JUUL MIKKELSEN

Hvorfor krævede jordskælvet 200.000 dræbte?

Jordskælvet på Haiti vil antagelig kræve over 200.000 dødsofre og har gjort 2 mio. hjemløse – for ca. 20 år siden krævede et lignende jordskælv kun 67 liv i San Francisco.

Den direkte årsag til, at jordskælvet har kostet så uforholdsmæssigt meget i Haiti er landets fattigdom og dårlige infrastruktur – det er der bred enighed om. Allerede inden jordskælvet var befolkningen hårdt plaget af sult, fattigdom, elendige boligforhold og mangel på medicin og lægehjælp. Almindelige haitianeres livsgrundlag var således også inden 12. januar ekstremt skrøbeligt, og det er derfor jordskælvet har haft så stor effekt.

Under imperialistisk kontrol

Som tidligere caribisk koloni har Haiti i flere hundere år været en brik i magtspillet mellem stormagter. Men folket på Haiti har vist de imperialistiske magter stor modstand. I starten af 1800-tallet overvandt et slaveoprør franske, spanske og britiske tropper, afskaffede slaveriet og udnævnte Haiti til republik. Dette påførte den franske kolonimagt et stort tab, men var også en stor torn i øjet på især USA, da slavernes sejr underminerede hele slavesystemet.

Haitianerne blev dog efter få år tvunget til at betale Frankrig et astronomisk beløb i krigsskadeserstatning, hvilket lagde grunden til den gældsfælde, landet har været i lige siden. Og fri for omfattende imperialistisk indblanden er haitianerne aldrig blevet.

Fra starten af 1900-tallet og op til i dag har det primært været USA, der har forsøgt at kontrollere landet og sikre amerikanske virksomheders indtjeningsmuligheder, skiftevis gennem direkte militær besættelse og gennem støtte til brutale diktatorer, hvoraf de mest kendte er Papa Doc og Baby Doc.

I 1980erne rejste folket dig som nok en gang, da en stor folkelig bevægelse smed Baby Doc på porten og bragte præsten Aristide til magten på et platform, der lovede landreformer, bedre boliger og højere mindsteløn.

Han blev dog snart fjernet af et USA-støttet kup og fik først lov at vende tilbage, da han accepterede at afstå fra de sociale reformer og i stedet udføre USA's neoliberale politik, som gennem årtier har udsuget Haitis økonomi.

Racistisk umyndiggørelse

I dele af den borgerlige presse ser man efter katastrofen dybt racistiske forklaringer på Haitis elendighed, som peger på at problemet ligger i en tilbagestående kultur med en stor indbygget modstand mod alle fremskridt.

Derfor kan haitianerne ikke betros kontrollen med deres eget land og må administreres af den „civiliserede" vestlige verden.

Underkultur-teorier som denne har i hundereder af år været brugt som undskyldning for at kolonisere hele verden. I Haiti betyder det nu, som før jordskælvet, at økonomien og forsyningen af basale fornødenheder kontrolleres af udenlandske NGOer og udenlandske militære tropper - alt sammen uden for haitianernes demokratiske indflydelse.

Siden jordskælvet har den vestlige verden og dens medier intensiveret forsøget på at tegne et billede af, at det først og fremmest gælder om at skabe sikkerhed – dvs. militær kontrol – på Haiti. I stedet for at bruge alle ressourcer på at give befolkningen nødhjælp, er 1. prioritet at sikre vestlige militære og økonomiske interesser.

Selvbestemmelse og ubetinget støtte

I stedet har haitianerne brug for frihed til selv at styre landet og for udenlandsk hjælp uden betingelser. Befolkningen i resten af verden – de rige dele såvel som de fattigste – har med deres enorme vilje til at støtte allerede vist viljen til at hjælpe haitianerne. De viser således vejen for magthaverne, og kravet til de rige landes regeringer må være:

- Annuller den for Haiti forkrøblende, men for vesten mikroskopiske gæld
- Åben af grænserne for flygtninge fra Haiti
- Stop besættelsen af landet
- Støt folkelige bevægelser i landet
- Accepter haitianernes ret til frie demokratiske valg
- Betal erstatning for flere hundrede års imperialistisk undertrykkelse og udsugning af Haiti.

DENNIS STRØM PEDERSEN

Det mener vi:

Vi vil med til lønfesten

Mens overenskomsten går ind i sin afgørende fase, siger LO-formand Harald Børsting: „Man må erkende, at der ikke er plads til lønfest denne gang." En mærkelig holdning fra en LO-formand.

Det kan være, at han syntes, at festen var blevet lige lovlig stor, da han mødte de 889 ansatte i Danske Banks børsafdeling, der fester igennem med en månedsløn på 174.000 kr. Eller at han syntes, at festen var lige lovlig vild, da han mødte de fire topchefer i Danske Bank, der med 22 millloner kr. i årsløn til deling for alvor går til den.

Det kunne også være, at han noterede sig, at lønfesten på Wall Street gik i stå, da Lioyd Blankfein, topchef for Goldman Sachs, „kun" fik udbetalt 50 millioner kr. i årsbonus, og at han derfor er så betænksom. at han ikke vil invitere sine medlemmer med til en fest, der er ved at være slut.

En fjerde mulighed er, at han synes, at lønfester er dårlige fester, efter at han er kommet op at skændes med Tine Aurvig-Huggenberger om, hvor vild LO-toppens lønfest skal være.

Ligegyldigt hvad grunden er, er en ting sikkert: det er sjovere at være med til lønfesten end at være LO-medlem på natarbejde.

Forventning

Hvis man har en forventning om, at Harald Børsting som LO-formand arbejder for at at sikre LO's medlemmer den bedst mulige overenskomst, må man konkludere, at hans egen deltagelse i lønfesten har givet ham så mange tømmermænd, at han ikke kan forhandle.

Det er dårlig forhandlingstaktik at starte med ikke at stille nogen krav. Derfor er det også sandsynligt, at det forhandlingsresultat, der ender med at komme, kunne have været langt bedre, og at det derfor nok er mest fornuftigt at stemme det ned.

Det er ikke tømmermænd, der har fået Børsting til at nægte hans medlemmer adgang til lønfesten. Det er frygten for, at forhandlingsresultatet bliver stemt ned, der får ham til at gentage DI's mantra om, at der ikke er råd til lønstigninger.

En overenskomstkonflikt ville ellers kunne stoppe medlemsflugten. LO-forbundene er gået fra at have næsten 1,5 millioner medlemmer i 1995 til i dag at have under en million. Erfaringerne viser, at fagforeningerne kan tiltrække medlemmer ved at gå på barrikaderne.

Børstings problemer

Børstings problem er for det første, at han har været så meget til lønfest med direktørerne, at han frygter, at den ikke kan fortsætte, hvis hans medlemmer skal deltage.

For det andet, at hvis konflikter skal kunne tiltrække medlemmer, skal de vindes. Det kræver, at medlemmerne bruger deres styrke dels til at sætte samfundet i stå med en effektiv strejke og blokader. Det er netop denne styrke, som Børsting er bange for. For hvad nu, hvis medlemmerne benytter deres styrke ikke bare til et opgør med direktørernes lønfest, men også kræver, at Børstings egen direktørlønning skulle fordeles mere ligeligt?

Under en strejke oplever deltagerne, at de selv kan organisere, og at de selv kan stille krav. At de har brug for at være i en fagforening for at kunne organisere sig og diskutere deres krav, og at de ikke har brug for det priviligerede lag af pampere, som Børsting er leder af, til at forhandle med direktørerne.

Info:

Følg med i overnskomstens udvikling og meget andet fagligt stof på fagligtansvar.dk

Socialistisk Arbejderavis

Udgivet af Internationale Socialisters Ungdom, Poste restante, H C Ørstedsvej 54, 1879 Frb. C konto Nr.: 5381 - 0490686

saa@socialister.dk www.socialister.dk
Tryk: Trykcentralen Ansv.: Jakob L. Krogh. Red. afsluttet den 16. februar 2010 - ISSN 1600-2687

Vi skal stå sammen, ikke konkurrere

"Konkurrenceevnen har det så dårligt, at danskerne må indstille sig på, at tidligere tiders lønstigninger skal afløses af mådehold, hvis den danske økonomi skal hjælpes ud af krisen," **siger overvismanden, Hans Jørgen Whitta-Jacobsen, i Børsen 6. januar. Dette argument er blevet gentaget på den ene eller anden måde op til og under overenskomstforhandlingerne af størstedelen af Overdanmark.**

At vi skal ud af krisen for at beholde vores job, kan få mange til at købe argumentet om, at det er nødvendigt at vise løntilbageholdenhed. Argumentet holder ikke. Det er ikke sådan, at bare fordi virksomhederne klarer sig godt, ansætter de flere. Tværtimod er virksomhedernes mål at sikre overskud, dette kan også gøres ved at fyre. Vestas kom den 10. februar i år med deres bedste regnskab nogensinde. Et overskud på 579 millioner euro. I løbet af året har Vestas fyret 1200 i Danmark og lukket deres fabrik på Isle of Wight.

Et større overskud får virksomhederne til at investere i mere teknologi for at effektivisere. Det betyder enten, at de skal sælge mere, eller at de skal afskedige. Den enkelte virksomhed håber at kunne sælge mere, men når alle virksomheder gør det samme, kan alle ikke sælge mere. At styrke konkurrenceevnen betyder derfor i bedste fald, at fyringerne skubbes fra en virksomhed til en anden.

Overdanmarks fokus på konkurrenceevne bruges til at presse lønnen ned

Lønnen er den pris, vi får for vores arbejdskraft. Prisen på arbejdskraft bestemmes som prisen på alle andre varer. Dels af udbud og efterspørgsel, men også af den interne konkurrence mellem sælgerne af arbejdskraft og den interne konkurrence mellem købere. Det er fagforeningernes rolle at sikre, at der ikke er intern konkurrence mellem sælgerne af arbejdskraft og dermed sikre høj løn.

Hvis vi accepterer dårlig løn for at bevare konkurrenceevnen, vil det første, de tyske og svenske virksomheder siger, når der skal forhandles overenskomst, være, at de danske lønmodtagere har accepteret en lønnedgang, så hvis vi skal opretholde vores konkurrenceevne, skal I også acceptere løntilbageholdenhed. Og så er det ikke svært at gætte, hvad DI og den danske overvismand siger til næste overenskomstforhandling.

Under strejkerne i forbindelse med overenskomstforhandlingerne på det offentlige område i 2008 henviste flere sygeplejesker til de finske sygeplejesker, der med trusler om at deponere deres autorisationer havde fået en lønstigning på 22–28 procent.

Hvis vi siger nej til deres argumenter om konkurrencevene og i stedet sikrer os en ordentlig overenskomst, kan det være de danske overenskomster, som arbejdere i andre lande henviser til, når de skal argumentere for ordentlig løn.

JAKOB KROGH

Der er råd til ordentlig løn

Omkring 600.000 privatansatte skal have ny overenskomst i foråret 2010, og i denne situation føler mange lønmodtagere, at de skal vælge imellem pest eller kolera: blive fyret eller gå ned i løn. Arbejdsgiverne synes at sidde i den bedste position ved forhandlingsbordet med beskeden om, at vi stadig er i krise, og at man derfor er nødt til at skære helt ind til benet i en effektiviseringsproces.

Den påstand holder ikke. Store virksomheder som f.eks. Carlsberg, TDC, NKT, Novozymes og Rockwool har meldt om opjusteringer, og regnskaberne ser gode ud. Carlsberg oplevede d. 22 januar i år, at omkring 700 ansatte nedlagde arbejdet i protest over, at ledelsen længe før overenskomstforhandlingerne proklamerede nul lønstigning, ringere arbejdsvilkår og endnu hurtigere arbejdstempo.

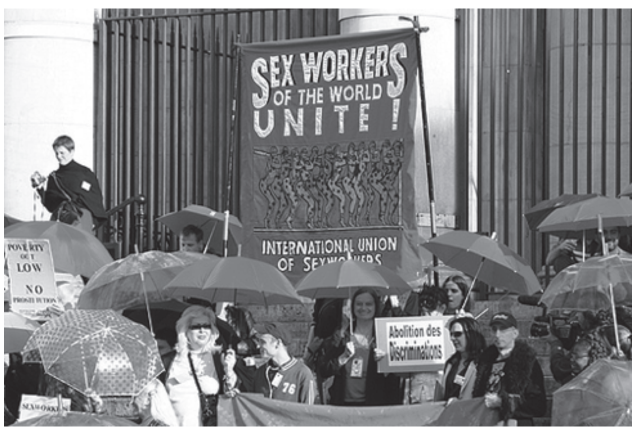
Også telegiganten TDC kan præstere et flot regnskab. Firmaet har for nylig solgt det underskudsramte schweiziske teleselskab „Sunrise" for over 11 milliarder. Det fik adm. direktør Henrik Poulsen til at udtale til Berlingske: „Der vil blive udbetalt et ekstraordinært udbytte til foråret til eksisterende aktionærer, så de penge er støvsuget væk, inden TDC igen skal børsnoteres".

Hos Carlsberg og TDC er det først og fremmest aktionærerne, som skal forkæles, og medarbejderne, som er reduceret til „Hr. og Fru Omkostning", som de strejkende Carlsberg-arbejdere formulerede det. Carlsberg og TDC havde i 2009 en fremgang på 20 pct. i indtjening, men omsætningen steg kun 1 pct . Altså må overskuddet være skabt via finansielle transaktioner og andre former for spekulation. Carlsberg-aktien er steget fra kurs 175 kr. samme tid sidste år til nu omkring 395 kr., mens TDC for nylig kunne fremvise et regnskab med et overskud før skat på 2,1 milliarder kroner.

Der er gået konkurrence i, hvor meget man kan effektivisere ved at spare på lønudgifterne for at være bedst rustet, når krisen ikke længere kradser. Overalt i landet stiller man krav til arbejderne om lønnedgang eller en nulløsning ved de kommende overenskomstforhandlinger. Sangen om tilbageholdenhed og krise lyder hult, når de fleste virksomheder arbejder med store overskud.

PETER SCHJERNING

Kvinde sælg din krop?

'Kvindekamp er klassekamp' lød parolen i 1970'erne, da kampen for ligestilling rigtig tog fat. På hundredåret for Kvindernes Internationale Kampdag reduceres kvindekamp nu ofte til at handle om kvinders ret til at sælge sex eller et forbud mod at købe sex.

Naturligvis skal kvinder, der lever af sexarbejde, organiseres i fagforeninger. Naturligvis har kvinder ret til at bestemme over deres egen krop. Og naturligvis skal prostitution være lovlig. Et af problemerne ved at ulovliggøre sexkøb er, at det bliver farligere og mere risikabelt for kvinderne at udføre deres job, da det kommer til at foregå i mere øde og ubeskyttede områder.

Derudover viser undersøgelser fra Sverige, hvor sexkøb siden 1998 har været ulovligt, at der har været en stigning i sexkøb over nettet, men ikke et samlet fald i antallet af sexkøb. De feminister, der ønsker et sexkøbsforbud i stedet for at tro på, at kvinder gennem kamp kan sikre sig ligestilling og lige ret, sætter deres lid til, at statens forskellige former for straf kan sikre kvindefrigørelsen.

Mens målet på langt sigt er at eliminere de forhold, der muliggør prostitution, må målet på kort sigt være at beskytte de kvinder, der arbejder i sexindustrien. Derfor er det relevant at demonstrere imod et sexkøbsforbud.

Men det er ikke i sig selv kvindefrigørelse eller ligestilling. Ligestilling kræver lige løn, lige ret og lige vilkår. Derfor er årets vigtigste 8. marts-demonstration den, der er organiseret af LO Storkøbenhavn. Der tages fat i den ulighed, der berører flertallet af danske kvinder.

Ikke naturgivent at drikke Coca Cola

Kapitalismens udformning i det 21. århundrede har i høj grad været med til at gøre kvinder til objekter og sex til en vare. Sex bruges overalt til at sælge alt.

De sociale forhold, som skaber muligheden for en sexindustri, har dybe rødder i kapitalismens struktur. Markedets konkurrencelogik dominerer menneskelige relationer og skaber en situation, hvor behov og lyster tingsliggøres for derefter at kunne købes og sælges.

Fænomenet 'sex' er ikke immunt over for de forhold og strukturer, som former alle andre aspekter af vores dagligdag. Penge kan købe alt; inklusiv simuleret kærlighed. Denne mekanisme, at alt er til salg og kan forbruges, opleves for det meste som naturlig og som noget, der ikke kan stilles spørgsmålstegn ved.

Men manden fødes ikke med et instinktivt ønske om at købe kommercielle, seksuelle ydelser, på samme måde som han ikke fødes med et ønske om at spille Lotto eller drikke Coca Cola. Forestillingen om, at det er tilfredsstillende at købe et andet menneske skal tillæres. Det skal tillæres, at det at forbruge seksuelle ydelser kan være en markør for at være 'en rigtig mand', 'ikke homoseksuel', 'tilfredsstillet' eller lignende. Og det er det kapitalistiske samfund med dets sexistiske strukturer og overdrevne forbrugerkultur, som er læremesteren.

Kvindekamp *er* klassekamp

Selv om en omformning af sexindustrien ville være til fordel for de kvinder, som arbejder i den, skal endemålet være at afskaffe kvinders afhængighed af at kunne sælge sex; ikke at normalisere eller legitimere udbytningen.

Sexarbejde er ikke et arbejde ligesom alt andet. Mange af de jobs, som eksisterer i dag, ville stadig være nødvendige at udføre i et socialistisk samfund. Men den ulighed og undertrykkelse, som består inden for et kapitalistisk system og skaber betingelserne for en sexindustri, ville forsvinde.

At gøre sex til en vare, man har ret til at sælge og købe, får os hverken tættere på kvindefrigørelse eller seksuel frigørelse.

Kampen for kvinders ligestilling er ikke en kvindernes kamp for retten til at sælge sex, ligesom det heller ikke er en kamp mod en undertrykkende mand. Kampen for ligestilling er en fælles, kønnenes kamp mod de forhold, som skaber betingelserne for ulighed mænd og kvinder imellem.

METTE HERMANSEN

Enhedslisten i SFs fodspor

Den politiske udvikling, Enhedslisten har gennemgået i de sidste par, år er meget markant. Bevægelsesorienteret antikapitalisme er erstattet af stueren parlamentarisme. Enhedslistens profil og politik ligner i dag mere SF, før Villy sprang ud som nyliberal islamofob.

Enhedslisten fokus og vinkler på politik er i dag alene parlamentarisk. Det ligner den udvikling, som SF gennemgik efter årtusindskiftet, hvor fodformet politik styret af hovedbestyrelsen blev erstattet af professionel kommunikation med fokus på enkle spørgsmål iscenesat via Villy Søvndal.

Eksemplerne på Enhedslistens udvikling er mange og kan enkeltvis være et momentant udsving. Men tilsammen danner det et billede af et parti i hastig march mod reformistisk topstyret parlamentarisme.

Hvor Enhedslisten tidligere var en organisation styret af medlemmerne, så er det i dag et topstyret parti uden debat og åbenhed.

Topstyret parti uden debat

Det uregerlige basisstyrede parti har fået politiske ledere som taler pænt. Hvor Enhedslisten tidligere var en organisation, styret af medlemmerne, så er det i dag et topstyret parti uden debat og åbenhed. Eksempelvis er det ikke længere muligt for medlemmerne at læse referater af hovedbestyrelsens møder, og medlemsbladet er indskrænket til få numre med profilartikler af udvalgte parlamentarikere.

I dag er det kun folketingspolitikere, som udtaler sig på Enhedslistens vegne, og landsmøderne iscenesættes, så mest mulig medlemsdebat undgås i TV.

Fra at være et parti, som ville skabe en ny venstrefløj, hvor bevægelsernes aktivister udenfor Christiansborg kunne genkende sig selv, så handler alt for meget i dag om at eksponere Johanne Schmidt Nielsen og derefter de andre folketingsmedlemmer.

Alle politiske udmeldinger styres benhårdt af Enhedslistens spindoktorer (Enhedslistens Folketingssekretariat), der ser politik som kommunikation i forhold til at komme i medierne.

Enhedslistens kapitalismekritik er forstummet til fordel for Johannes moralske symbolpolitik. Der er ingen ende på Johannes indignerede kommentarer over, hvordan enkeltpersoner behandles, mens ord som klassekamp, kapitalisme, imperialisme og arbejder aldrig kommer ud af hendes mund.

Fra at være et parti, som aldrig ville stemme for en finanslov, er det nu muligt, at de vil stemme for, „hvis der ikke er nye forringelser". Enhedslisten har besluttet at være parlamentarisk grundlag for en ny regering, allerede inden den er dannet.

Tidligere ville Enhedslisten være en markant kritiker uanset regering. Nu handler diskussionen mere om, hvor langt man skal gå i forhandlingerne, når Socialdemokraterne, SF og De Radikale går i regering. I København lavede Enhedslisten budgetforlig og politisk samarbejde med SF og Socialdemokraterne. Forliget medførte forældreblokader, strejker og protester mod Enhedslisten, fordi politikerne var delagtige i nedskæringer, vendt mod almindelige mennesker.

Symbolske valgløfter

Bag kursskiftet ligger en forestilling om, at en ny regering er bygget på enhedsarbejde og støtter sig på krav fra arbejderklassen. Dette er desværre en illusion: SF og Socialdemokraterne har gjort det klart, at toplederne formulerer små symbolske fælles valgløfter, der ikke bryder med nyliberalisme, krig eller racisme. SF og Socialdemokraterne ignorer Enhedslisten og fokuserer på De Radikale - et arbejderfjendsk parti, der målrettet arbejder for afskaffelse af efterlønnen. Enhedslistens ledelse har deponeret deres indflydelse som parlamentarisk sikkerhedsnet.

Tidligere var Enhedslisten det parti, som snakkede om strejke og ville afskaffe Hovedaftalens fredspligt og tilhørende institutioner, fx Arbejdsretten.

I dag er er kritikken forstummet til fordel for støtte til det faglige system. Enhedslistens faglige politik er i dag domineret af venstrefløjen i fagbureaukratiet. De bøjer af, hvis socialdemokratiske faglige ledere forlanger det. Det har betyde,t at kritikken forstummer, når den er nødvendig som efter de store demonstrationer i 2007, hvor de faglige ledere ikke ville videre.

Og det betyder, at man ikke opbygger et alternativ fra neden i fagbevægelsen og i stedet fastholder sit fokus på samarbejdet mellem de få Enhedsliste-fagforeningsformænd og ditto socialdemokrater i Fagligt Ansvar.

Fokuset på bureaukraternes samarbejde har desværre også den konsekvens, at det ikke altid er solidaritet fra neden, som betyder noget.

Det kunne vi mærke under FOA-strejken i 2008, hvor mange fagbureaukrater havde mere travlt med at undsige Dennis Kristensen end at støtte SOSU'erne. Den fantastiske strejkebevægelse har ikke haft et politisk efterspil i form af en ny faglig venstrefløj, fordi venstrefløjen, Enhedslisten inklusive, ikke ville bygge på FOAs succes. Hvor Enhedslisten i en krisetid med en fagbevægelse i krise og et fagligt lederskab i knæ kunne have en enorm betydning, så er vores reelle betydning nærmest ikke eksisterende.

Fravær af klassepolitik

Som en medvirkende faktor i den faglige reformisme hører Enhedslistens uvilje til at være et klasseparti. Det er stort set umuligt at få vinklet politik som et klassespørgsmål i Enhedslistens ledende lag.

Både klimapolitikken og krisepolitikken manger afsættet i arbejderklassen. Klimapolitikken er alene blevet et spørgsmål om økologi og mindre forbrug i stedet for angreb på kapital og social balance i klimaløsningerne.

Krisepolitikken er blevet til parlamentarisk beskæftigelsespolitik i stedet for kamp mod krisens konsekvenser ude på arbejdspladserne.

Et andet eksempel er, at nå Enhedslisten snakker om uddannelse, så handler det om gymnasier og universiteter i stedet for erhvervsskolernes underskud og frafald.

Et tredje eksempel på fraværet af klassepolitik og dermed social bevidsthed er Enhedslistens kursskifte i prostitutionsdebatten. Enhedslisten støtter i dag den moraliserende kriminalisering af sexkunderne. Det står i modsætning til tidligere, hvor afsættet var social solidaritet med sexarbejderne uden fordømmelse.

Den manglende klasselinje har den konsekvens, at Enhedslisten af mange i arbejderklassen opfattes som et akademisk parti, der er langt fra virkeligheden for de fleste danskere. Og måske er det ikke så mærkeligt, når man ser på sammensætningen af Enhedslistens faglige netværk. Her er kun hver femte fra et LO-forbund, hver fjerde fra FTF og over halvdelen akademikere. Det er omvendt i befolkningen, hvor kun 1 ud af 10 er akademiker.

Sørgeligste kapital

Den sørgeligste kapitel i denne udvikling handler om svigtet i den danske racismediskussion og islamdebat.

Alle politiske kommentatorer er enige om, at værdipolitikken fylder meget i Danmark, og at det i særklasse er spørgsmålet om muslimer og islam, der fylder.

På det konkrete plan er islamhetzen den ideologiske basis for krigen i Afghanistan, for indskrænkningen af demokratiske rettigheder og allerværst den umenneskelige danske flygtninge- og indvandrerpolitik. I Danmark betaler muslimerne og indvandrerne prisen ved at være dæmoniserede og udgrænsede og dagligt syndebukke i medierne.

Nu har Villy meldt sig på banen som Pia Kærsgaard konkurrent, og det efterlader et stort tomrum, som Enhedslisten naturligt burde fylde ud. Men Enhedslisten vil ikke, fordi ledelsen med spindoktorerne i spidsen mener, at indvandrere og muslimer er en tabersag, som skal ties ihjel.

Enhedslistens tavshed skadelig for venstrefløjen, idet den tredjedel af danskerne, som ønsker mangfoldighed og respekt for muslimer, ingen politisk repræsentation har. Det betyder, at man smider det mest markante politiske spørgsmål i hænderne på Pia og Villy.

Frem til Enhedslistens landsmøde i maj må alle de, som ønsker, at Enhedslisten skal være et antikapitalistisk parti uden parlamentarisk dominans, et parti styret af medlemmerne og baseret på arbejderklassen, et parti som altid taler imod undertrykkelse og for solidaritet, samles og udfordre kursen mod et nyt SF.

JAKOB NERUP

Bag Dansk Folkepartis facade:

Lad de fattige betale

At stole på Dansk Folkeparti som de borgerliges sociale garant er som at lade ræven vogte gæs. For ligesom hønsene forsvinder, når ræven kommer i hønsehuset, forsvinder velfærden med Dansk Folkeparti som støtteparti til Lars Løkkes VK-regering.,

Alligevel er det lykkedes for Pia Kjærsgaard at fremstille Dansk Folkeparti som den lille mands – ja, hele folkets – stemme over for Elitedanmark.

Men sandheden er stik modsat. Magtens mænd har siden de borgerliges valgsejr i 2001 grinet hele vejen fra direktionsgangen til banken over, at det er lykkedes for Venstre og de konservative at indgå en alliance med Dansk Folkeparti.

For modsat deres officielle politik har DF konsekvent støttet VK-regeringens omfordeling af penge fra bunden til toppen.

Historisk skæv skattereform

Regeringens og Dansk Folkepartis skattereform er på alle måder en historisk skæv skattereform, der skævvrider Danmark.

Mens bankdirektøren får knap 40.000 mere om måneden, vil folkepensionisten få 150 kr. og folkeskolelæreren 500 kr. mere om måneden.

Den massive pengegave til magteliten sker vel og mærke samtidig med, at tusinder af danskere må stille sig op i arbejdsløshedskøen, at der sker katastrofale nedskæringer på sygehuse over hele landet, og hvor der mangler millioner af kroner i kommunerne til at sikre ordentlig hjemmehjælp, daginstitutioner, skoler, kollektiv trafik m.v.

Men regeringen og DF mener, at det er vigtigere at forære 30 milliarder kr. til de rigeste, i stedet for at give et tiltrængt løft til de dårligst stillede danskere.

Jo, Dansk Folkeparti har meget at være stolte af. De må også fryde sig over, at der fremover er udsigt til, at de ældre og syge får en dårligere behandling på de offentlige sygehuse.

Løkke-regeringens overpriser til privathospitalerne har sammen med de skattebegunstigede sundhedsforsikringer slået bunden totalt væk under regionernes økonomi. En politik som DF offensivt har støttet.

Læger, sygeplejersker og sosu'er har knoklet røven ud af bukserne for at begrænse ventelisterne, med det resultat at der nu skal skæres.

Egentlig kan man takke Lars Løkke og Pia Kjærsgaard for denne anskueligheds-undervisning. Lad som offentlig ansat være med at effektivisere – det rammer Jer bare som en boomerang bagefter, samtidig med at du slides op!

Fyringerne på sygehusene skyldes alene VKOs økonomiske prioriteringer, idet pengene til sygehus-driften kommer direkte fra staten. Godt nok skal de omkring regionerne, for at de kan få øretæverne for VKOs politik.

Heller ikke de svage ældre, der bor hjemme er sluppet for Dansk Folkepartis hykleri.

VKO åbner for sort arbejde

1. januar faldt det offentlige tilskud til hjemmeservice med en fjerdedel. Efter nytår blev det markant dyrere for pensionister at købe sig til rengøring, indkøb og andre former for hjælp i dagligdagen. Hidtil har det offentlige nemlig betalt 40 procent af udgifterne til privat hjemmeservice. Nu er støtten på 30 procent.

- Nedskæringerne vil først og fremmest ramme de folkepensionister, som i forvejen har meget få midler at leve for. Det er ganske urimeligt, for det drejer sig ikke om luksus, men om at opretholde en rimelig rengøringsstandard. Det vil nogle nu blive tvunget til helt at opgive, mens andre vil komme til at sidde betydeligt hårdere i det eller måske føle sig tvunget til at købe sort rengøringshjælp i stedet, siger konstitueret afdelingschef Jens Højgaard fra Ældre Sagen.

Dansk Folkepartis praksis er i klar modstrid med partiets erklærede politik. Sloganet op til kommunalvalget i november sidste år lød: Der skal være råd til velfærd! Vi skal have verdens bedste offentlige sundhedsvæsen!

Trods praksis er det lykkedes Pia Kjærsgaard at fremstå som en ærlig og socialt indigneret politiker, der taler den lille mands sag.

Men glem ikke, at det var drømmen om nedskæringer i den offentlige sektor, der fik Kjærsgaard til at gå ind i politik.

Som leder af Fremskridtspartiet sagde hun, at „den offentlige sektor skal på en kraftig slankekur".

Glem ikke, at det var drømmen om nedskæringer i den offentlige sektor, der fik Kjærsgaard til at gå ind i politik.

POUL ERIK KRISTENSEN

Burkadebatten er en afledningsmanøvre

På det seneste har en stor del af den politiske diskussion handlet om burkaforbud, burkaundersøgelser og burkaudvalg.

Dette er blot et led i en større tendens, hvor ledende - oftest ældre mandlige – politikere og kommentatorer behandler muslimske kvinders tøj som et af samfundets vigtigste problemer.

Ikke engang regeringens egen undersøgelse var i stand til at opspore en eneste burkaklædt kvinde i Danmark. Alligevel foreslås det at forbyde denne type påklædning, selvom man udmærket ved, at det ikke kan gennemføres, hvis Grundloven og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention skal overholdes. Regeringspartierne henviste såmænd selv til Grundloven, da de i 2004 afviste et mindre vidtgående forslag fra Dansk Folkeparti om at forbyde kulturbestemt hovedbeklædning blandt offentligt ansatte.

Kan ikke gennemføres

Men hvordan kan det egentlig være, at borgerlige politikere bruger så meget energi på nærmest ikke-eksisterende problemer (f.eks. burkaklædte kvinder) og stiller forslag, de ved ikke kan gennemføres (f.eks. burkaforbud)?

Justitsminister Brian Mikkelsen har selv indirekte besvaret dette spørgsmål. Om burkaforbudet har han forklaret, at det vigtigste ikke er, „om det kan lade sig gøre eller ej", men derimod, at „det skal ses som en værdipolitisk melding".

Som bekendt fungerer det nuværende (kapitalistiske) system sådan, at det på det økonomiske område drejer sig om at maksimere profitten, mens det på det politiske (parlamentariske/liberalt demokratiske) område, der svarer dertil, handler om at maksimere antallet af stemmer.

Typiske borgerlige mærkesager om privatisering, udlicitering, markedsomstilling og beskæring af velfærdsydelser er ikke populære hos vælgerne. Derfor forsøger borgerlige politikere og medier at skabe frygt hos vælgerne for, at samfundet er truet af muslimerne og deres kultur.

Hele burkadebatten er et led i regeringens ideologiske krig eller såkaldte „værdipolitik". Brian Mikkelsen erklærede tilbage i 2005, at „kulturkampens nye front" var opgøret med det, han kaldte „middelalderlig muslimsk kultur".

I dag står det desuden stadig mere klart for vælgerne, at regeringen ikke har nogen svar på den økonomiske krise og klimaspørgsmålet samt står med en tabt krig i Afghanistan. Burkaer og andre former for symbolpolitik fungerer som en afledningsmanøvre for de virkelige problemer.

En vej frem

Det er der heldigvis nogen, der har forstået. F.eks. arbejdsløshedsklubben i Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening, 3F, som i en pressemeddelelse skriver, at statsminister Lars Løkke Rasmussen „holder pressemøde om tre burkaer for at kamuflere, at regeringen ikke kan løse dagen politiske problemer". A-klubben arbejder på at indkalde til en landsdækkende arbejdsløshedskonference 8. marts og kræver, at regeringen stopper forfølgelsen af de arbejdsløse og sætter gang i beskæftigelsen. De ved dog udmærket godt, at for virkelig at bekæmpe arbejdsløsheden er der brug for en anden regering, og de opfordrer derfor til landsdækkende protester.

A-klubben i BJMF viser vejen frem for alle, der både ønsker en anden regering og, nok så vigtigt, en anden politik. Der er brug for at erstatte regeringens „værdikamp" med klassekamp og vise, at hetzen mod arbejdsløse og hetzen mod muslimer hænger sammen.

Vi må derfor også tilbagevise argumenterne om, at muslimske kvinder (modsat etnisk danske kvinder) ikke er i stand til at befri sig selv, f.eks. afgøre om bestemte typer tøj er undertrykkende eller ej.

AF LARS HENRIK CARLSKOV, MEDLEM AF ENHEDSLISTEN I ÅRHUS

Good Night White Pride

Den 6. februar var der samlet cirka 500 antifascister i Århus under parolen Good Night White Pride. Som mange læsere af Socialistisk Arbejderavis nok er bekendt med, har netop Århus været skueplads for utallige nazistiske overfald på specielt venstreorienterede, men også indvandrere og homoseksuelle.

White Pride rekrutterer primært ved AGF's fodboldkampe og har i perioder været et stort problem, og bestemte områder i Århus har ry for at være steder, hvor man ikke kan færdes trygt, hvis man for eksempel ligner en punker.

Initiativet handlede om at tilbageerobre gaderummet og igen gøre Århus til smilets by, og selvom man godt kunne ønske sig en større demonstration, var der en positiv stemning med masser af kampråb og musik fra højttalervognen.

Danmarks Nationale Front havde meldt, at de ville komme og støtte White Pride i en modaktion, men de viste sig ikke i løbet af dagen. Af gode grunde, da de ifølge P1's Orientering, der fulgte nazisterne på dagen, kun kunne samle cirka 20 mennesker i en lejlighed – samme aften slog de en 17-årig og en 26-årig ned, som tidligere havde været på demoen – i det ene tilfælde endte det med kæbebrud og indre blødninger.

Pressen fokuserede dog mere på overfaldet på Kim Møller fra den højreekstreme blog Uriasposten. Møller har mange gange fotograferet venstreorienterede aktivister for derefter at lægge dem på sin blog med fuldt navn, for at hans venner i nazimiljøet bedre kan finde dem. Derfor er det også helt rigtigt, at demonstranterne ikke finder sig i, at han tager billeder af dem.

Måske er grunden til det manglende pressefokus på de to overfald på venstreorienterede, at det desværre er hverdag i Århus. I øvrigt er det kritisabelt, at Kim Møller i flere medier blot blev nævnt som „fotograf", da hans højreekstreme og racistiske synspunkter er åbenlyse ved læsning af hans blog.

Først og fremmest ros til arrangørerne for at stå for en vigtig markering. Men man kan beklage, at de ikke havde inviteret fagbevægelsen, den øvrige venstrefløj og AGF's officielle fanklub som medarrangører eller blot anbefalere – dette kunne have givet en bredere demonstration med endnu flere deltagere.

Good Night White Pride bliver en længere kampagne med mange fremtidige aktiviteter, så hold øje med initiativets hjemmeside på goodnightwhitepride.dk.

JONATHAN HØJGAARD JENSEN

„Er træt af at høre, at mine venner får tæsk hver weekend"

Under demonstrationen gik jeg rundt bevæbnet med min diktafon for at høre mine meddemonstranter, hvorfor de trodsede den bidende kulde for at demonstrere.

Først dumpede jeg ind i Jacob.

- Hvorfor er du her i dag?
- Jeg synes, det er vigtigt at vise, at vi ikke accepterer situationen i byen lige nu med vold, trusler og fremmedhad. Vi har haft en masse problemer med hooligangrupper og bøller, nynazistiske grupper, som kamuflerer sig som nationalister, og og det synes jeg ikke er i orden.

Mads ved siden af Jacob forklarer, at han er der, fordi han:

- er træt af at høre, at mine venner får tæsk hver weekend – slet ikke når det er på grund af den slags meningsløst lort, som nazierne begrunder deres vold med.

Jacob bryder ind med en kommentar:

- Forsamlinger som denne viser, at vi er mange, som er trætte af det her – og det er vigtigt at vise det på en positiv måde, ikke på en voldelig og aggressiv måde, det er sådan, de agerer.

Nina og Lea begrunder deres deltagelse:

- Vi skal sige nej til folk, der ikke tror på mangfoldighed og tolerance. Og at det er vigtigt at vise dem, nazisterne er imod, at de er velkomne i Danmark.

Tror I der er en sammenhæng mellem Dansk Folkeparti og de naziproblemer, vi har?

- Det er samme tendens med dem (Dansk Folkeparti, red.) som med nynazisterne. Det ene er vel ikke bedre end det andet – på en måde er DF næsten værre, fordi de rent faktisk har magt.

JONATHAN HØJGAARD JENSEN

Trusler mod institutionsleder for fravalg af svinekød

Som dagtilbudsleder har Ruth Theilmann været med til at beslutte, at der ikke serveres svinekød for børnene i seks århusianske daginstitutioner.

Siden hun fortalte om dette offentligt, har hun været udsat for omfattende email-chikane og et bombardement af trusler om vold og forfølgelse.

Når en fødevare kan skabe så stærke reaktioner, skal det ses som en del af den generelle hetz mod muslimer. Tiltaget er primært et hensyn til de muslimske børn, der ikke kan spise svinekød, og det sætter de islamofobiske sind i kog.

Men der er ikke noget urimeligt i, at offentlige institutioner tilpasser sine tilbud til brugerne og serverer mad, som alle børn kan spise. Det er ikke særbehandling eller diskrimination at have en kostordning, som alle kan være en del af. Der er tale om et praktisk og pædagogisk tiltag, der øger fællesskabsfølelsen blandt børnene og som i øvrigt bakkes bredt op af forældrene.

De seks århusianske institutioner er ikke alene om ikke at sætte svinekød på menuen, og beslutningen omfatter også, at der ikke serveres halalslagtet kød. Dette har til gengæld ikke medført nogen stærke reaktioner eller problemer for institutionerne.

Sagen har opnået stor omtale, også udenfor landets grænser, og især på højreradikale netsteder, der svømmer over med ukvemsord og opfordringer til vold og trusler.

Sagen vidner om, hvor let det er at fyre op under den allerede eksisterende hetz. Dette giver let spil for både den politiske og voldelige højrefløj, der får medvind af politikere, der bruger flere kræfter på at kritisere, at en skole inviterer elevernes mødre på kaffe, end højrefløjens voldstrusler mod en institutionsleder.

HELLE S. NIELSEN

Dødstrusler mod Per Clausen

***„Håber satme at I bliver slået ihjel en for en, og jeg skal nok selv deltage aktivt.“*, sådan stod der i en mail sendt til Per Clausen, folketingsmedlem for Enhedslisten. Han modtog mailen efter at have kaldt justitsministeren i samråd om den politiske vold i Århus.**

Per Clausen har valgt at anmelde truslen: *„når jeg tager denne sag alvorligt, er det, fordi de højreekstreme kræfter i Århus har vist, at de ikke bare truer med vold, de bruger vold. Derfor har jeg meldt den til politiet. Sagen er endnu en understregning af, at vi skal have stoppet voldsspiralen i Århus“*. Udtaler Per Clausen

Dødstruslen er uacceptabel. Det er nødvendigt at stoppe den højreekstreme vold for at folk kan se ud som de vil, tro som de vil og få lov til at være venstreorienterede uden at de risikerer overfald og dødstrusler.

For at stoppe nazisternes vold er det nødvendigt at organisere folkelig modstand mod dem. Med en stor og bred demonstration kan man vise denne modstand. En massiv folkelig modstand vil vise modstanden mod nazisterne, White Pride og andre højreekstrem kræfter. Det vil mindske deres selvtillid, ødelægge deres rekrutteringsgrundlag og dermed være med til at stoppe deres trusler og overfald. Derudover kan man håbe at en stor demonstration også vil få politiet til at tage den højreekstreme vold mere seriøst. Derfor bør Enhedslisten som svar på truslerne hurtigst muligt indkalde til en demonstration imod den nazistiske vold.

Dødstruslen mod Per Clausen er for øvrigt en sag som medierne har beskæftiget sig forbløffende lidt med. Havde den mail været sendt til Pia Kjærsgaard er der ingen tvivl om at reaktionen på det ville have været en helt anden.

CHRISTINE KYNDI BERGEN

Grækerne viser vejen

Den græske socialist Panos Garganas rapporterer til Socialistisk Arbejderavis fra strejkerne i Grækenland.

„Vi er alle grækere?" lød overskriften på den franske avis Le Monde i den første uge af februar. Spørgsmålstegnet i enden af titlen markerer flertydigheden. Mange mener, at resultatet af „den græske tragedie" vil påvirke samtlige europæiske lande. Nogle håber, at den stabiliseringsplan, som den græske regering har aftalt med EU, vil dæmme op for den umiddelbare krise og give et pusterum til andre lande. Men flere og flere nærer et andet håb, nemlig at modstand fra den græske arbejderklasse vil vise en alternativ vej ud af krisen.

Der er meget vrede hernede. Det er, hvad man kan forvente i et land, der har skulle udstå alle tænkelige angreb fra den tidligere konservative regering indtil december 2008, hvor det eksploderede.

Den sociale eksplosion, hvor unge belejrede politistationer i protest mod politivold, og hvor tusinder af fagforeningsfolk gik på gaderne i solidaritet, tvang til sidst de græske konservative i knæ, og gav ved valget i oktober 2009 regeringsmagten til det socialdemokratiske parti, PASOK.

Ikke desto mindre går arbejderne nu, kun få måneder senere, igen på gaden.

Brandmændene, der ikke må strejke, da brandvæsenet er organiseret efter militært forbillede, arrangerede en kæmpe demonstration den 29. januar i Athen. Omkring 3000 af dem stormede brandvæsenets hovedkvarter under parolen: „Nej til lønnedskæringer og længere arbejdstider."

Fem dage senere var det de ansatte i skatteministeriet og toldvæsenet der gennemførte en 48-timers advarselsstrejke. Import såvel som eksport var lammet.

Den 29. januar stormede 3000 demonstranter brandvæsenets hovedkvarter under parolen: „Nej til lønnedskæringer og længere arbejdstider."

Og den 10. februar gik en generalstrejke igennem statsforvaltningen, skolerne, hospitalerne, de lokale myndigheder, togdriften og dele af den private sektor. Arbejdere i el-industrien, teleselskaberne, bankerne og resten af den private sektor er klar til at strejke den 24. februar. De fleste analytikere forventer at se en ny bølge af strejker i marts, begyndende med lærererne, der allerede har annonceret strejker den 8. marts.

Hvorfor så meget vrede? Forstår folk ikke, at landet er truet af konkurs, sådan som alle europæiske aviser konstant skriver?

Arbejdere i Grækenland har mange grunde til at gå på gaden.

For det første vandt regeringspartiet PASOK valget ved at love, at der ikke ville komme lønnedskæringer, og at afskaffelsen af den tidligere konservative regering og dens forhadte politik alene ville være nok til at redde økonomien. Disse løfter blev brudt allerede fra dag et. PASOK havde sagt, at de ville genforhandle privatiseringen af havnemyndigheden i Piræus, som den konservative regering havde havde solgt til et kinesisk firma på trods af en bitter strejke blandt havnearbejderne. George Papandreous nye regering forhandler med den kinesiske regering i et håb om at kinesiske banker vil købe græske obligationer. Havnearbejderne blev derfor forrådt for ikke at irritere kinesiske bankfolk.

Endnu værre er PASOK-regeringens u-vending som følge af pres fra de europæiske bankfolk. Mange havde illusioner om, at EU ville hjælpe Grækenland igennem dets finansielle vanskeligheder. De er nu chokerede over at opdage, at EU behandler Grækenland, et af de oprindelige 10 medlemslande, værre, end IMF behandler tredjeverdenslande. Den europæiske centralbank insisterer på, at der ikke kan gives specielle lån til Grækenland, fordi det ville underminere euroens troværdighed. I stedet er Grækenland tvunget til at tage lån i de europæiske banker til enorme renter, og arbejdere i Grækenland må betale for dette med lønnedskæringer og privatiseringer.

Ikke overraskende at folk er imod den såkaldte stabiliseringsplan.

Men det er værre endnu. Denne ubehagelige kur synes i stigende grad at være ineffektiv. Bureaukraterne i Bruxelles siger, at markederne vil falde til ro, når stabiliseringsplanen begynder at virke. Men det er der ingenting, der tyder på. I stedet stiger forskellen mellem renten på græske obligationer i forhold til lignende tyske obligationer, og spekulanter angriber ikke blot Grækenland, men også Spanien og Portugal.

Det er der en forklaring på. Problemerne er ikke blot „græske" eller „irske" eller europæiske, for den sags skyld. Kapitalismens internationale krise er gået ind i en ny fase. Sidste år påstod regeringer alle vegne, at de enorme summer, de kastede efter bankerne, havde fået bugt med råddenskaben, og at den økonomiske genrejsning snart ville skyde frem overalt som grønne spirer.

I år er de bekymrede for, at de offentlige budgetter har nået uholdbare højder og har givet sig i kast med hver sine konkurrende „stabiliseringsplaner". USA bebrejder Kina og dets eksport-orienterede politik, Tyskland bebrejder de såkaldte PIGS-lande (Portugal, Irland, Grækenland og Spanien) for at svække euroen.

En sådan situation, hvor regeringer forsøger at styrke den hjemlige økonomi på nabolandenes bekostning, bør arbejdere alle vegne modsætte sig. Så græske arbejderes modstand kan måske alligevel hjælpe arbejdere alle vegne.

OVERSAT AF NIKOLAJ SLOT ANDERSEN

Nyt netværk på industriens arbejdspladser

I januar samledes tillidsrepræsentanter for 30 industriarbejdspladser til møde på Lindøværftet.

Fra Ørskov Yard i Frederikshavn til Danfoss i Nordborg og fra Vestfrost i Esbjerg til Man B&W i København mødtes de i midten på landets største industriarbejdsplads, Lindøværftet.

Fællesklubben på Lindøværftet og Glud & Marstrand stod bag invitationen, hvor de skriver:

„Baggrunden er, at lukningen og udflagningen af danske industriarbejdspladser har udviklet sig til en beskæftigelseskrise. Hvis arbejdsløsheden bider sig fast, bliver det en bombe under velfærdssamfundet. Regeringen læner sig op ad de frie markedskræfter og gør INTET. Vi kræver handling nu!!!!"

På mødet blev der vedtaget en udtalelse, som bl.a. siger:

„Øjnene lukkes stiltiende for, at tusindvis af industriarbejdere mister deres job og må leve på dagpengeniveau, der nærmer sig halvdelen af den normale indtjening ... Det er af vital samfundsmæssig interesse, at vi fastholder og udbygger industrien med offentlige midler, fx ved kreditter og lånegarantier. Vi har en fælles interesse i at styre samfundet i den retning, hvor der fortsat er industriel produktion, ikke mindst indenfor miljøsektoren"

Tillidsmandsmødet nedsatte en styregruppe på ni tillidsrepræsentanter, som skal udbygge initiativet til at omfatte flere arbejdspladser og organisere kommende aktiviteter.

Godt afsæt

Socialistisk Arbejderavis har talt med Bent Thomsen, som er tillidsmand på Glud & Marstrand i Odense. Han var med til at organisere tillidsmandsmødet og er nu med i styregruppen.

Han siger, at arbejdspladsinitiativet fik en flot start og dermed et godt afsæt for at udvikle det til et stærkt forum, som politikerne bliver nødt til at lytte til.

Styregruppen har inddelt landet i fire områder. I hvert område er man nu i gang med at få flere arbejdspladser med og udbygge netværket. Der er god respons, men det tager tid.

Bent Thomsen fortæller videre, at der samtidig arbejdes med at lave en høring på Christiansborg, forskellige deputationer mv.

Desuden har de kontakt til OK 2010 i København og Skifteholdkonferencen mv.

Bent Thomsen siger til slut, at han vil arbejde for, at arbejdspladsnetværket styrkes, og at de forskellige initiativer går sammen og kæmper for en anden regering. Den borgerlige regering har travlt med burkaer og madpakker. Den er ligeglad med, at arbejdsløsheden stiger. Det bliver nok ikke i næste måned at vi fylder Christiansborg Slotsplads, men vi arbejder på det.

LENE JUNKER

Info:

Læs hele udtalelsen på www.socialister.dk
Er du på en industriarbejdsplads og gerne vil have kontakt til styregruppen kan du kontakte Bent Thomsen på bth@glud-marstrand.com

Regeringen vil skære ned

Regeringen rasler med sablerne. Regningen for den økonomiske krise skal betales, og regeringen er ikke i tvivl: Det er ikke banker og spekulanter, men almindelige arbejdere, studerende og pensionister, den vil sende regningen til.

Finansminister Claus Hjort Frederiksen vil skære 27 milliarder i de offentlige udgifter over de næste 3 år. Det vil især gå ud over børnehaver, folkeskoler og ældreplejen.

Konservative og radikale er ude efter både efterløn og dagpenge. Men Venstre vil ikke være med til en sådan „arbejdsmarkedsreform".

De vil rigtigt gerne i offensiven. Men de er også indbyrdes uenige. Så hvad er op og ned?

Tag pengene fra de rige

Først det aktuelle: Da krisen for alvor slog igennem i efteråret 2008 kom der straks bankpakker på flere hundrede milliarder.

Nogle få banker gik fallit, men de seneste regnskaber bærer ikke just præg af krise. Selv Danske Bank, der er hårdt ramt af krisen, fik et overskud på knap 5 milliarder før skat i 2009. Rivalen Nordea hentede hele 22 milliarder i 2009 og 25 milliarder i 2008.

Så egentlig er det meget enkelt: Regeringen har pumpet milliarder ud til bankerne, nu er det på tide at hente dem tilbage igen.

Nordeas overskud alene *for ét år* vil stort set kunne betale det, Claus Hjort vil skære på offentligt ansatte, børn og pensionister over 3 år.

Ellers er der masser af penge i at droppe Afghanistan-krigen. Fjerne skatteloftet, som kun gavner de rige. Fjerne „rødvinsreformen", hvor de bedrestillede slap lettere i top- og mellemskat. Eller ...

Der er penge nok i systemet – de er bare koncentreret hos alt for få.

Nul-vækst = nedskæringer

Regeringen snakker om nul-vækst i kommunerne, men at der ikke bliver fyringer og dårligere service.

Det lyder pænt, men er desværre løgn. I praksis betyder det nedskæringer. Der bliver flere ældre. De sociale udgifter stiger som følge af krisen. Regeringen stiller øgede krav.

Faktisk indrømmer Hjort det selv, når han skal svare på, hvor de 27 milliarder skal komme fra: Fra kommunerne og udskudte anlægsinvesteringer.

Man kan ikke på den ene side hente en betydelig del af 27 milliarder fra kommunerne, og samtidig sige, at det ikke koster i service eller for de ansatte.

Hvorfor er de uenige?

Når der er uenighed blandt magthaverne, skyldes det grundlæggende set to ting.

Den første er, at nogle af dem er bange for, at offentlige nedskæringer vil gå ud over den økonomiske vækst. Opsvinget (læs: at økonomien ikke længere falder så meget) er stadig skrøbeligt. Mindre offentlige udgifter betyder mindre efterspørgsel og dermed mindre vækst.

Andre (bl.a. regeringen) mener, at nedskæringer er en forudsætning for at forbedre kapitalens konkurrenceevne. Mindre realløn for os betyder mindre lønudgifter (inkl. skatter) for kapitalen.

De er bange for os

Men langt vigtigere er den anden faktor: De er bange for os.

Venstres beskæftigelsesminister, Inger Støjberg, var lynhurtigt ude og afvise den konservative Helle Sjelles krav om angreb på efterlønnen. Støjberg ved, at efterlønnen var en af de vigtige brikker i Nyrup-regeringens fald.

En række borgerlige borgmestre siger: Det er muligvis nødvendigt med nedskæringer, men så må regeringen selv melde det ud. De ønsker ikke at være ansvarlige.

De ved, at de borgerliges dårlige meningsmålinger skyldes, at flere opfatter dem som de riges regering.

De husker også velfærdsdemonstrationerne i 2006-7. Og at offentligt ansattes overenskomstkamp i foråret 2008 var utroligt populær.

De ville rigtigt gerne gå langt hårdere til værks. Men de er bange for reaktionen.

Det, de er bange for, er vores klasse-magt, når vi organiserer os. Når vi stiller krav og siger Nej.

Så hvorfor ikke vende den om: Hvis de er bange for os, så lad *os* gå til modangreb.

JØRN ANDERSEN

Enhedslistens krisepjece

– Et godt første skridt

Venstrefløjen har behov for at forstå verden for at kunne forandre den. Derfor er det enormt positivt, at Enhedslisten har udgivet en pjece, der analyserer den økonomiske krise. Endnu mere positivet er det, at analysen er marxistisk. Forhåbentlig vil pjecen blive læst og brugt både i og uden for Enhedslisten – det fortjener den. Derfor skal den også trykkes i mere end de 300 eksemplarer, det blev til i første oplag.

Pjecens analyse

I kapitalismen er der to grundlæggende modsætninger. Den ene er mellem arbejderklasse og kapitalister. Arbejderne producerer al værdien, mens kapitalisterne tilraner sig en del af denne værdi som profit.

Dette gør de ved at sælge de varer, arbejderne producerer. Enten til arbejdernes og andres forbrug eller til andre kapitalister, der investerer i nye maskiner, bygninger osv.

Den anden modsætning er mellem kapitalisterne, der er i indbyrdes konkurrence. Det er denne konkurrence, der tvinger alle kapitalister til hele tiden at investere i de nyeste maskiner og anden produktionsteknologi.

Det betyder, at den værdi, som kapitalisterne hver især skal udlægge for at kunne ansætte en arbejder, hele tiden vokser. Da det kun er arbejderne, der producerer værdi og dermed profit til kapitalisterne, bliver det beløb, som kapitalisterne skal udlægge for at få profitten fra én arbejder, større, dermed bliver kapitalisternes profit for hver krone, de investerer, alt andet lige mindre, dvs. profitraten falder.

Kapitalisterne investerer hele tiden, der hvor der er den største profit. Efterhånden som profitraten falder, begynder flere kapitalister at investere/spekulere på finansmarkederne.

Finansmarkederne lånte disse penge ud til til fx boligkøbere. Det var grundlaget for boligboblen. Boblen sprang, da en række fattige boligkøbere i USA ikke kunne tilbagebetale deres højt forrentede lån, de såkaldte subprime-lån. Samtidig beskrives det, hvordan en række nyliberale dereguleringer af finansmarkederne har udskudt krisen, men samtidig blæst boblen op.

En rigtig konklusion uden handlingsanvisninger

Forklaringerne på krisen er gode, og konklusionen er: *Enhedslisten mener under ingen omstændigheder, at krisen kan „løses". Krisen er et resultat af kapitalismens grundlæggende modsætninger.*

Efter denne konklusion kommer en beskrivelse af, hvordan den borgerlige regering vil forsøge at presse arbejderne endnu mere, så det er dem, der kommer til at betale for krisen i form af forringelse af arbejdsløshedsunderstøttelsen, manglede investeringer i klima osv.

Afslutningsvis kommer nogle bud på reformer, som vil sikre, at det ikke er arbejderklassen, der kommer til at betale for krisen.

Slutningen er brat, man sidder tilbage med en fornemmelse af, at det eneste, man kan gøre, er at håbe, at Folketinget vedtager Enhedslistens forsalg. Og konklusionen om, at krisen ikke kan løses inden for rammerne af kapitalismen, følges ikke op med et bud på, hvordan kapitalismen skal afskaffes.

En betingelse for, at det ikke er arbejderne, der kommer til at betale for krisen, er, at de, som arbejderne i Grækenland, vælger at kæmpe imod de forringelser, som regeringen prøver at presse ned over dem. Samtidig er det i disse storstrejker, at kimen til et kommende socialistisk samfund skabes. Diskussioner på arbejdspladserne før en strejke kræver et miniformat af de demokratiske fora, der vil kunne danne grundlag for en demokratisk organisering, når arbejderne i en revolution tager magten. Derfor vil det være gavnligt, hvis næste oplag også udviklede nogle bud på, hvordan alle, der er enige i analysen, kan blive ledende i at organisere denne form for kampe.

JAKOB KROGH

Download pjecen på:
http://www.enhedslisten.dk/krise/

Klimabevægelsen efter topmødet – Østjylland fortsætter

Klimanetværk Østjylland (KØ) blev opstartet sidste sommer med det formål at organisere lokale aktiviteter op til klimatopmødet i december 2009 samt mobilisere østjyder til at tage med til den store klimademonstration i København 12. december.

Dette lykkedes rigtig godt for KØ, som bl.a. arrangerede lokale happenings, gadeuddelinger og demonstrationer samt sendte ca. 200 personer med fællestransport til demonstrationen 12/12. Og det kan få rigtig stor betydning for det lokale klimaarbejde, at så relativt mange personer har været en del af den hidtil største klimademonstration i verden. Det giver inspiration, selvtillid og lyst til at kæmpe videre imod klimaforandringerne.

Selv om efterårets klimaaktiviteter kulminerede i topmødedemonstrationerne, har vi i KØ hele tiden lagt vægt på, at klimakampen ikke stopper ved dette – tværtimod. Dannelsen af KØ fik en kickstart i form af topmødeaktiviteterne, men der er god basis for at fortsætte bevægelsen fremover.

Allerede en uge efter topmødedemonstrationen mødtes vi i KØ i Århus, og blev bl.a. enige om at hæve den politiske debat og udvikling i netværket, men stadigvæk med et udadvendt, mobiliserende fokus. Det fortsatte klimaarbejde kræver, at der inddrages flere og mere konkrete forslag til, hvordan vi stopper klimaforandringerne. Desuden kræver det, at vi bliver flere, der presser på for at gennemføre disse nødvendige krav.

Status efter efterårets aktiviteter i KØ er, at vi har oparbejdet et solidt netværk af enkeltpersoner og aktivister og en god kontakt til de organisationer, der støtter netværket. Netværkets mailliste omfatter tæt på 100 personer, facebook-gruppen har 169 medlemmer, og ca. 20 personer har i større eller mindre grad været aktive i organisering af aktiviteterne

Slagkraftig bevægelse

Med COP-15 blev det tydeligt, at den politiske og økonomiske elite hverken ejer viljen eller evnen til at stoppe klimaforandringerne. Der er brug for en global, slagkraftig bevægelse, der vokser frem fra neden. Denne bevægelse så vi kimen af i København i december, og KØ ønsker at være med til at sikre, at bevægelsen også fremover vil vokse i Danmark.

I 2008 vedtog Århus byråd et mål om, at Århus skal være CO2-neutral i 2030 – *CO2030*. Dette er et mål, der på ingen måde vil opfyldes af sig selv, og KØ vil kaste sig ind i kampen for, at kommunen rent faktisk opfylder klimamålet. Her gælder det især områderne trafik og transport, byggeri og energi. KØ vil bl.a. gå aktivt ind i et samarbejde med organisationer, faggrupper, fagforeninger og lokalgrupper osv. for at diskutere konkrete krav og lægge pres på kommunen. LO-Århus har støttet KØ stort set lige fra starten og ønsker nu bl.a. at fortsætte samarbejdet konkret ift. kommunens klimaplan.

Selvom arbejdet med *CO2030* vil være præget af politiske diskussioner og vidensudvikling, så ønsker vi i høj grad at bevare den aktivisme, som hidtil har kendetegnet KØ. Dels fordi det er en god måde at nå ud med vigtige budskaber, men ikke mindst også fordi vi på den måde kommer i kontakt med nye klimaaktivister.

Det store fokus på kommunens klimaplan betyder ikke, at klimasvinende virksomheder får fred. KØ arrangerede i januar en aktion imod Den Danske Banks investering i det klimafjendtlige tjæresandsprojekt i Canada. Jakkesæt-klædte klimaaktivister uddelte „reklame"-flyers for Den Danske Bank udenfor en af filialerne, og der var positiv og nysgerrig respons fra forbipasserende. En lignende aktion planlægges også imod Nordea, som også investerer i tjæresands-projektet. Læs mere om tjæresand på: http://greenpeace.cc/tarsands/

Information

Klimanetværk Østjylland mødes jævnligt, og en del af møderne er tema- eller debatmøder, nogle gange med filmfremvisning. Mere information om mødested og -tidspunkt findes på hjemmesiden, og alle interesserede er velkomne.

AF IDA HOVDENAK JAKOBSEN, KLIMANETVÆRK ØSTJYLLAND

Fakta:

Hjemmeside:
www.klimaoestjylland.ning.com
Grundlag:
www.klimaoestjylland.ning.com/page/grundlag-1
Facebook:
www.facebook.com/home.php#!/group.php?gid=144919216245

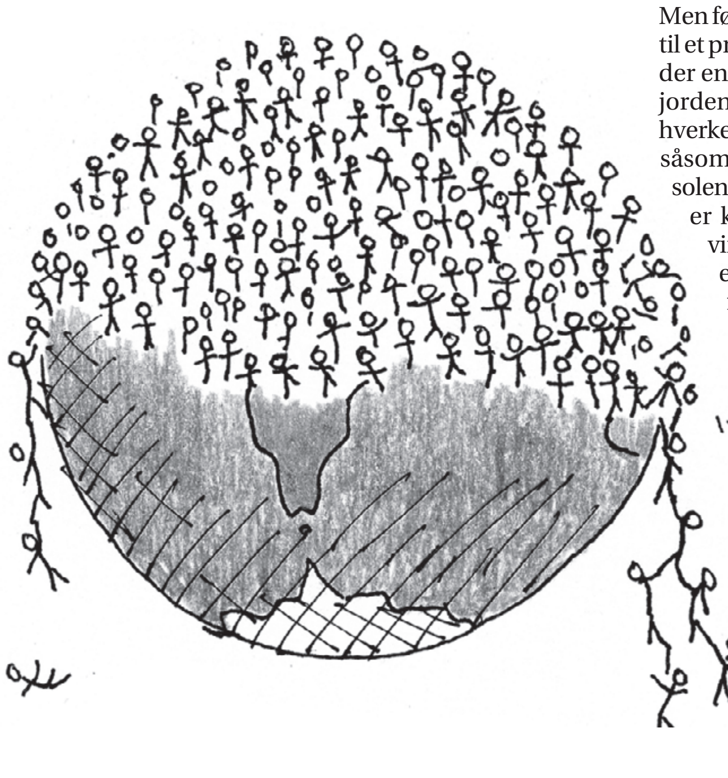
For mere information, kontakt Ida Hovdenak Jakobsen: 60 25 61 92, eller send en e-mail til: klimaoestjylland@gmail.com

Hvis du bor andre steder end i Østjylland og vil være aktiv i klimabevægelsen, se: www.klimabevaegelsen.dk.

Klimaproblemer – er vi for mange mennesker i verden?

Et af argumenterne i klimadebatten er, at overbefolkning er skyld i klimaproblemerne. Problemet med denne påstand er, at den er historisk ukorrekt, bygger på falske præmisser, fjerner fokus fra de virkelige problemer og peger hen imod de helt forkerte løsninger.

Lad os først se på befolkningstallene. Der er i dag ca. 6,7 mia. mennesker i verden. Tallet er voksende, men der er på ingen måde tale om en befolkningseksplosion. Faktisk er vækstraten stagnerende. Fra 1950 til 2000 voksede verdens befolkning fra 2,5 mia. til 6 mia. Det svarer til 140 procent.

Men eksperter vurderer, at tallet frem til 2050 vil falde til 50 procent, og de følgende 50 år til 11 procent.

Madproduktionen kan sagtens følge med befolkningstilvæksten. Fra 1950 til 1970 voksede fødevareproduktionen med 250 procent, og der er rigeligt med mad i verden. Når folk alligevel sulter, skyldes det ikke, at maden ikke findes, men udelukkende, at folk er for fattige til at betale den pris, som verdensmarkedet har fastsat.

Ressourcer

Men fører øget fødevareproduktion og flere mennesker ikke til et pres på jordens begrænsede ressourcer? Selvfølgelig er der en grænse for, hvor mange mennesker, der kan bo på jorden. Men vi er ikke i nærheden af at nå den grænse, hverken nu eller i en overskuelig fremtid. Nogle ressourcer, såsom olie, vil slippe op, men andre som vindenergi og solenergi er uudtømmelige. Disse vedvarende energikilder er kun afhængige af, at der er mennesker, der laver vindmøller og solcelle-anlæg. Og jo flere mennesker, vi er, jo mere arbejdskraft har vi til at producere både fødevarer og energi.

Vi ved, at afbrændingen af fossile brændstoffer fører os direkte mod en miljømæssig og menneskelig katastrofe. Alligevel fortsætter vanviddet, og det blev tydeligt til klimatopmødet, at verdens ledere ikke har tænkt sig at gøre noget ved det. Grunden er, at der er enorme pengeinteresser på spil, når det kommer til fossile brændstoffer. Og derfor er det i olieindustriens interesse at fokusere på overbefolkning eller køer, der prutter, i stedet for at tage fat der, hvor de virkelige problemer ligger.

Et andet problem med argumentet om overbefolkning er, at det meget nemt kan ende i racisme. Der er ingen, der taler om, at der fødes for mange børn i Danmark eller i resten af den rige verden. Tværtimod prøver politikerne herhjemme at overbevise os om, at vi skal føde flere børn. Det er altså „de andre", der skal være færre af. Som socialister støtter vi selvfølgelig oplysning og fri adgang til prævention for alle mennesker i verden. Men det er fordi, vi mener, at kvinder skal have retten til selv at vælge - ikke for at undgå, at der bliver flere afrikanere eller indere.

Er mennesker et problem?

Der er samtidig noget grundlæggende foruroligende ved at se på mennesker som et problem. Især når det gøres til en del af forhandlingerne omkring løsninger på den globale opvarmning. Kina har fx flere gange gjort opmærksom på, at de mener, at etbarnspolitikken er det mest effektive, der hidtil er gjort for klimaet (Information, 18.06.09).

Når vi samtidig lever i en verden, hvor alle politiske løsninger er bundet op på det kapitalistiske systems logik, og man derfor har indført handel med CO2 kvoter, bliver den slags argumenter endnu mere foruroligende. Så kunne vi fx i Danmark fastholde vores ret til at køre i benzindrevne biler mod, at vi opkøbte CO2 kvoter i fattige landes evne til at begrænse antallet af børnefødsler. Gad vide, hvor mange liter benzin, der går på en baby?

Man kan koge alle argumenterne omkring overbefolkning ned til én ting – at give mennesker skylden for problemer, der i virkeligheden er skabt af systemet. Og det må vi blankt afvise som socialister.

RIKKE HOLM

Muslimer siger STOP!

Den norske avis *Dagbladet* trykte i begyndelsen af februar en karikaturtegning hentet fra det norske politis sikkerhedstjenestes hjemmeside, hvor profeten Muhammed ses afbilledet som en gris. Dette har fået norske praktiserende og ikke-praktiserende muslimer til at demonstrere, både mod hånen af profeten, men også mod den generelle muslimhetz.

„Vi demonstrerer mod muslimhetzen i det norske samfund. Der har været en systematisk ydmygelse og mobning af muslimer over lang tid. Trykningen af Muhammed-karikaturen var dråben, der fik bægeret til at flyde over," siger arrangøren bag en af demonstrationerne.

„Efter tegningen var blevet trykt, begyndte muslimer impulsivt at organisere protester og demonstrationer. Og det blev hurtigt tydeligt, at den her chikane af muslimer ikke ville blive accepteret. Allerede den første dag efter tegningen var blevet trykt, indstillede muslimske taxachauffører kørslen, og efter et par dage deltog ca. 3000 mennesker i en demonstration i Oslo," siger Vegard Velle, medlem af Landsledelsen for Rødt i Norge.

Selv om mange norske medier fokuserede på, at protesterne kunne udvikle sig voldeligt, er alle demonstrationerne forløbet fredeligt.

„Der var en masse hysteri i medierne om, at demonstrationerne ville blive voldelige. Det lignede nærmest en mod-mobilisering i mange af de største aviser og tv-stationer. Men efter nogle dage med fredelige demonstrationer begyndte stemningen at vende, og flere redaktører har nu udtalt, at det var uklogt af Dagbladet at trykke karikaturen. Det er vigtigt at sige, at det afgørende for den drejning var, at muslimerne begyndte at mobilisere til forskellige protester. Hvis der ikke var kommet nogen reaktion, ville det bare være fortsat med business as usual. Vi ville fortsat have set muslimer blive trampet på og hængt ud. Og grænsen for, hvad der er acceptabelt, ville blive flyttet mere og mere," siger Vegard Velle.

Israel

Tegningen blev første gang trykt i den israelske avis *In Hebron*. Dette udløste store demonstrationer i Palæstina, hvor 15 palæstinensere blev dræbt. Samtidig førte offentliggørelsen af tegningen til, at redaktøren fik 2 års fængsel i Israel.

„Ved at have gennemgået den samme mobiliseringsproces i Norge har muslimerne fået selvtillid og vist, at de er en kraft, man ikke kan komme udenom. De vil ikke ignoreres, og selv om vi garanteret vil se meget racisme i medierne i fremtiden, tror jeg, protesterne vil få redaktører og andre mediefolk til at tænke sig om en ekstra gang, inden de håner muslimer," siger Vegard Velle.

Forhåbentlig kan protesterne også få venstrefløjen til i fremtiden at tage mere skarpt afstand fra den systematiske chikane af muslimer i det norske samfund:

„Der er ingen venstrefløjspartier, som offentligt bakker op om demonstrationerne. Vi var mange i Rødt, som mente, partiet skulle bakke op om protesterne mod nedgørelsen af muslimer. Og der var heller ikke nogen, som sagde os imod, men der skete bare ikke noget. Men jeg tror, at det, at muslimerne nu en gang har organiseret sig selv og vist deres styrke, vil gøre det lettere for venstrefløjen at støtte dem en anden gang," siger Vegard Velle.

METTE HERMANSEN

Nu indrømmer FN at topmødet i København var en fiasko

***„Landene bliver ikke bedt om at skrive under på aftalen, de bliver ikke bedt om at påtage sig juridisk bindende mål, og de forpligtes ikke til de handlinger, som de giver sekretariatet besked om"* - Yvo de Boer. Chefen for FN's klimasekretariat**

Forventningerne forud for COP15 var høje – det var her verdens ledere skulle gå sammen og løse klimaproblemerne. Efterhånden blev det klart, at forventningerne måtte nedjusteres, og under selve topmødet stod det klart for alle, hvor hyklerisk processen var.

Resultatet af topmødet, københavnererklæringen, blev skrevet af lederne for USA, Kina, Indien, Sydafrika og Brasilien – og blev så „taget til efterretning" af de andre lande.

Det er op til de enkelte lande at angive, hvor meget de har lyst til at reducere, der er intet bindende ved disse mål, og der kommer først en gennemgang af reduktionerne i 2015. Den umiddelbare effekt af erklæringen: prisen på CO_2-kvoter sank til det laveste niveau i 6 måneder!

Men hvis nogen alligevel håbede bare lidt på, at COP15 rent faktisk var et skridt frem (som bl.a. Obama har udtalt), blev det håb gjort til skamme, da Yvo de Boer, chefen for FN's Klimasekretariat, talte på en pressekonference. Deadlinen for tilslutning til københavnererklæringen er intet andet end en „*administrativ procedure*", for at Yvo de Boer kan færdiggøre sin rapport, landenes reduktionsmål er kun en ikke-forpligtende „*indikation af deres hensigter*", og den skal i øvrigt slet ikke danne grundlag for videre forhandlinger.

To kostbare år er spildt med forberedelser til ... ingenting. Et resultat der vil have katastrofale og uoprettelige følger for store dele af verdens befolkning.

Der er ingen grund til at tro, at det vil lykkes dem næste gang. Der er for store økonomiske interesser på spil, interesser som Obama, Wen og de andre er fedtet ind i, og som de ikke ønsker at bryde med.

Hvis klimakatastrofer skal forhindres, er der kun én vej frem: at bryde med magthaverne og deres logik. Vi kan stoppe global opvarmning, vores magt kan redde kloden.

CHRISTINE BERGEN

Fra biologisk racisme til kulturel racisme

For at kunne bekæmpe racismen er det nødvendigt at forstå, hvordan racismen er opstået og hvilke interesser, den tjener.

Racismens opståen

Efter opdagelsen og erobringen af Amerika opstod en plantageøkonomi. Arbejdet på plantagerne blev i første omgang udført af lokale indianske slaver og fattige europæiske immigranter, der var tvunget til at arbejde 5-7 år for at betale for turen over Atlanten.

Efterhånden som plantageøkonomien blomstrede, opstod der mangel på arbejdskraft, som ikke kunne dækkes af indianske slaver. Slavehandlen løste denne mangel. Dette førte til, at både sorte slaver og hvide fattige europære arbejdede side om side under kummerlige forhold på plantagerne.

Slaver og fattige europære var i stort overtal på plantagerne. Derfor gjorde de til tider oprør imod plantageejerne. Det var dels for at undgå disse oprør ved at splitte de hvide og sorte, at den racistiske ideologi blev skabt. Og dels for at legitimere slavehandlen og slavehold.

Racisme, krig og civilisering

Racismen blev kun forstærket, da de europæiske stormagters erobring af resten af verden for alvor begyndte. Det var med Kniplings ord den „hvide mands byrde" at opdrage og civilisere dem.

Kort sagt opstod racismen med det formål at gøre europæisk slavehold og udplyndring af resten af verden til legitim civilisering. Denne racisme var baseret på biologi, det var de sorte der var underlegne, fordi de var sorte. Den biologiske racisme fik sit mest ekstreme udtryk i nazismens racehygiejne og Holocaust.

Siden nazismens nederlag i 2. verdenskrig er den „videnskabelige" biologiske racisme blevet illegitim.

Men stormagerne har stadig behov for at legitimere erobringskrige og udplyndring. Da disse ikke kunne legitimeres ved biologisk racisme, var der behov for en ny form for racisme.

Den nye racisme er baseret på kultur, nu er det den muslimske kultur, der bliver beskrevet som uciviliseret, eller som Pia Kjærgaard udtrykte er det fra Folketingets talerstol i 2001: „*Islam med de tendenser vi har set - fundamentalistiske tendenser - bør bekæmpes i allerhøjeste grad.*" Og i samme tale: „*Der er kun én civilisation, og det er vores.*" Når det netop er den muslimske kultur, der bliver beskrevet som underlegen, er det, fordi muslimerne bor oven på en stor del af den olie, som stormagterne slås om.

JAKOB KROGH

INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME
INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME

Historien holder med Marx

Overgangen fra en historisk fase til en anden kan ifølge Marx altid spores tilbage til ændringer i de materielle produktivkræfter. Gennem en materialistisk historieopfattelse af fænomenerne arbejde, klassekamp og produktionsmåde er det muligt at forstå nutidens kapitalisme og dens undertrykkelse. Og perspektiverne for dens afskaffelse.

Gennem en stor del af menneskets historie har arbejde bestået i at samle og jage inden for små stammesamfund. Men på et tidspunkt i historien ændrede dette sig markant. I takt med at arbejde generelt blev effektiviseret gennem udviklingen af eksempelvis faste landbrug og dyrehold, blev småsamfund i stand til at producere et overskud i stedet for kun at producere nok til at overleve.

Fra det tidspunkt var det ikke længere alle i samfundet, der arbejdede, eftersom nogle individer eller grupper af individer kunne leve af andres arbejde. Og med denne afgørende ændring opdeltes vores samfund i klasser; herskere og undertrykte, udbyttere og udbyttede, og klassesamfundet var opstået.

Men det afgørende er, at denne proces ikke går uudfordret hen. Klasser har modstridende interesser. Mens herskende klasser historisk set har ønsket at tilrane sig det største mulige overskud ved at tvinge de udbyttede til at arbejder hårdere og forbruge mindre, har de udbyttede ønsket det modsatte. Konflikt mellem klasserne er derfor en iboende del af et klassesamfund. Og derfor er „alle hidtidige samfunds historie en klassekampens historie", som Marx og Engels skrev i Det kommunistiske Manifest.

Fra klassesamfund til kapitalisme

Dette er ikke det samme som at sige, at tingene altid har set ens ud. Tværtimod. Den nuværende kapitalistiske udbytning ser meget anderledes ud end den, der var dominerende i det antikke Rom eller middelalderens Frankrig. I antikkens Rom var udnyttelsen af slaver den mest fremherskende. I det middelalderlige Frankrig udnyttede feudalherrer bønderne. I den moderne kapitalisme udnytter kapitalister lønarbejdere.

Forskellige klassedelinger, forskellige former for konflikter, forskellige historiske muligheder for klassekamp, hører sammen med forskellige historiske økonomiske stadier; dvs. forskellige produktionsmåder. Samtidig rummer en bestemt økonomisk ramme bestemte samfundsmæssige ideer og opfattelser om, hvad der er normalt, retfærdigt, muligt og umuligt. Eller med andre ord er det vores samfundsmæssige væren, der bestemmer vores bevidsthed og ikke omvendt, som Marx pointerede.

Kapitalismen bygger ligesom alle andre klassesamfund på et udbytningsforhold mellem forskellige klasser. Men samtidig graver kapitalismens indbyggede modsætninger sin egen grav ved til stadighed at skabe forudsætningerne for et opgør med klasserne.

På den ene side er produktivkræfterne udviklet på et sådan niveau, at menneskeheden ville kunne leve bæredygtigt og alle få opfyldt deres behov. Samtidig skaber den stadig større modsætning mellem de to hovedklasser; arbejderne som kun ejer sin arbejdskraft og må sælge sin arbejdskraft som lønarbejdere for at overleve, og kapitalisterne, som lever i absurd luksus ved at skumme fløden af vores andres arbejde.

Samtidig betyder kapitalismen, at arbejderklassen samles i store produktionsenheder, hvor de producerer i fællesskab. Derfor har arbejderklassen modsat de udbyttede klasser i tidligere samfund en mulighed for i fællesskab at tage kontrollen over produktionsmidlerne i fællesskab og dermed i fællesskab styre samfundet. Samtidig har de en interesse i det på grund af den absurde kontrast mellem overflod og elendighed, som kapitalismen skaber. Derfor mente Marx også, at kapitalismen åbnede op for et nyt, klasseløst samfund - det socialistiske.

Menneskehedens frigørelse

I dagligdagen er folks bevidsthed fyldt af „normale" idéer om, hvordan samfundet er og bør være skruet sammen, og de tænker typisk inden for rammerne af det samfund, de lever i. Men i og med at kapitalismen øger modsætningerne mellem klasserne, ikke kan løse de problemer, vi som menneskehed står overfor, og samtidig rummer muligheden for at indrette os på en anden måde, rejser det altså hele tiden potentielt spørgsmålet om klassekamp og socialisme.

En af de afgørende opgaver for den materialistiske historieopfattelse er at udfordre den normale historiefortælling og hverdagsbevidsthed, som understøtter det bestående samfund.

I stedet kan vi ved at stille skarpt på de muligheder, som de økonomiske rammer giver os, anskueliggøre realistiske veje til frigørelse. Kapitalismen har kun eksisteret de sidste ca. 200 år, og med de modsætninger og problemer, den skaber, er det utopisk at tro, at den kan overleve som historisk fænomen i fremtiden.

For den, der kigger objektivt på historien og dens økonomiske udvikling, er socialismen altså ikke bare et fromt håb, men en realistisk nødvendighed, hvilket de nuværende klimaproblemer viser med al tydelighed.

METTE HERMANSEN

INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME
INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME INTRODUKTION TIL SOCIALISME

Hvordan Enhedslisten burde forholde sig til finanslovsforhandlinger

Inden for en overskuelig tidsramme vil der være folketingsvalg, og dermed efter al sandsynlighed et regeringsskifte til S-SF regering. Her vil både Enhedslisten og Radikale Venstre være støttepartier. Enhedslisten vil dermed se sig i en ny rolle, hvor der skal tages stilling til finansloven, og om der skal stemmes for eller imod den.

En stemme imod finansloven kan få store konsekvenser. Nu er der for visse venstrefløjspartier gået sport i at være ansvarlige partier. Ansvarlige i den forstand, at kapitalismens selvmodsigelser accepteres, og at der synges med på højrefløjens racistiske melodier.

Ansvarligheden har medført, at SF for længst har solgt ud af krigsmodstanden, givet milliarder til ansvarlige kapitalister, hvis ansvarlige investeringer udløste den største økonomiske krise i årtier, og i den seneste tid konstant prøver man at overgå selveste DF i kulturel snæversynethed og klapjagt på muslimer.

Denne ansvarlighed skal Enhedslisten ikke påtage sig.

Vi mener i IS, at ansvarlighed er at holde fast i ens værdier og politiske overbevisninger. Enhedslisten skal udvise ansvarlighed ved at holde fast i, at danske tropper skal ud Afghanistan, i modstanden imod privatiseringer og velfærdsnedskæringer og i, at Danmark skal være et land med plads til forskellighed både religiøst og kulturelt.

Dette kan medføre, at det ikke er muligt at stemme for en finanslov, der indeholder forsatte krigsbevillinger og nedskæringer.

Det er en styrke, ikke en svaghed, at holde fast i værdierne og det er det, som vil kunne give os det samfund, vi ønsker. Principløsheden og opportunismen har bragt os derhen, hvor vi er nu.

ROBERT LANGE

Arbejdsløsheds-kampen i 1930erne

Freddie Nielsen starter i dette nummer af Socialistisk Arbejder Avis en serie om arbejdsløshedskampe med at se nærmer på kampen mod arbejdsløsheden i 30'erne.

Krise og kapitalisme hører sammen, og det hører sammen med den arbejdsløshed, der altid følger, og som for arbejderklassen er en dyr pris at betale for systemets krise.

Arbejdsløshed og kampen mod arbejdsløsheden er således ikke noget nyt, men noget der har været hverdag igen og igen gennem de sidste mange år.

Derfor kan der være interessant at se tilbage, og selv om det må siges klart, at det er meget lidt af erfaringerne fra 1930erne, der kan overføres til i dag, så er det godt at vide, at arbejderklassen har kæmpet før, og hvordan den gjorde det.

Wall Street

Én grund til, at direkte sammenligninger er umulige, er arbejdsløshedens omfang. Ofte tænkes den tids arbejdsløshed som noget, der hang sammen med verdenskrisen, der brød ud med Wall Street krakket i 1929, men det var kun toppen af isbjerget. Fra 1920-1945 er 1920 og 1944 de eneste to år, hvor arbejdsløsheden var under 10%.

Det er rigtigt, at arbejdsløsheden kulminerer i 1932 med næsten 32%, men det korte af det lange er, at arbejdsløsheden red arbejderklassen som en mare, stort set fra 1. verdenskrigs afslutning og til efterkrigsboomet efter 2. verdenskrig satte ind.

En anden ting der gør direkte sammenligninger umulige, er de forhold de arbejdsløse måtte leve under. Selv om den nuværende regering har ydet sin indsats for at forfølge de arbejdsløse og forringe deres kår, så er der trods alt stadig et stykke vej til de arbejdsløses forhold i 20erne og 30erne.

Især med Madsen-Mygdal Venstre-regeringen, der tiltrådte i 1926, kom de arbejdsløse fra asken og i ilden.

Understøttelsesperioden fra arbejdsløshedskasserne beløb sig til 70 dage og i særlige tilfælde op til 120 dage, og der var krav om at man skulle have haft 10 måneders arbejde inden for de sidste 2 år, for i det hele taget at være understøttelsesberettiget.

Understøttelsen løb i 1932 op i højst 3 kroner om dagen, og det skal ses i forhold til en gennemsnitlig arbejdsløn på mellem 50 og 60 kroner om ugen – altså ofte mindre end 1/3 af arbejdslønnen.

Når understøttelsen var brugt op, var der kun de kommunale hjælpekasser og derefter fattighjælp tilbage. Fra hjælpekasserne skete udbetalingen efter skøn, og unge der ikke havde optjent ret til understøttelse kunne f.eks. højst få 1 krone og 15 øre om dagen. Hvis man så gik videre ned i systemet og havnede på fattighjælp, så betød det tab af rettigheder, bl.a. stemmeretten.

Samtidig var 20erne og 30erne, da efterdønningerne af den russiske revolution var døet ud, ikke en periode hvor arbejderklassen var i offensiven. Efter 1920 falder reallønnen af flere omgange, og selv om der sker en stigning i 1930/31, så indhentes det hurtigt af nye fald, og i 1939 er reallønnen under niveauet for både 1920 og 1930/31.

1930-stigningen sker heller ikke gennem højere løn, men fordi priserne falder endnu hurtigere end lønningerne. Ved overenskomsterne i begyndelsen af 30erne kræver arbejdsgiverne store lønreduktioner, flere gange hele 20%.

Modstand

Men der var kun begrænset modstand – mere på grund af pres fra arbejdsløsheden og mangel på alternativt lederskab – end tilfredshed. Men helt upåagtet gik disse angreb på store dele af arbejderklassen dog ikke hen.

Et resultat af de meget skrappe vilkår for de arbejdsløse var en voldsom vækst i hjemløsheden, og det var da også blandt de (især unge) hjemløse at modstanden startede.

I 1928 opstod „De hjemløses Forbund", som krævede at fagbevægelsen skulle tage hjemløsespørgsmålet op sammen

Arbejdsløsheden kulminerer i 1932 med næsten 32%

med arbejdsløsheden. Højdepunktet var „De hjemløses Tog", hvor 50 hjemløse startede en march i Kjellerup ved Viborg, med København og Rigsdagen som mål.

Da de hjemløse nåede til Vejle greb politiet ind og stoppede marchen, der i mellemtiden var vokset til 600 deltagere. De tog videre med jernbanen til København, hvor de sammen med sympatisører gik til Christiansborg og brutalt blev slået ned af politiet.

Hjemløsebevægelsen døde dog hurtigt ud igen, og i 1929 tog nogle gamle syndikalister, hjemløse og enkelte politiprovokatører (som også hjemløsebevægelsen havde været inficeret af) initiativ til at gendanne DAO (De Arbejdsløses Organisation). Men i modsætning til forgængeren i 1918 var man uden videre tilknytning til arbejderklassen. Så det blev kun en meget lille bevægelse, der primært udførte iøjnefaldende aktioner så som butiksplyndringer, rudeknuseri og intervention i radiotransmiterede gudstjenester.

Det eneste konkrete resultat af DAOs aktioner var at folk fra det bedre borgerskab, med socialminister Steincke i spidsen, startede indsamlinger til de stakkels arbejdsløse.

Aktionsudvalg

I flere af de ting der skete, havde DKP forsøgt at få foden inden for, men med partisplittelse og fraktionskampe 20erne igennem, havde partiet ikke styrken. Først i slutningen af 1930 begyndte man at arbejde organiseret på at få opbygget en arbejdsløshedsbevægelse, og ikke mindst at få indflydelse på den.

Partiet indkaldte sine arbejdsløse til et møde, og her nåede man frem til, at hvis man skulle opnå resultater og indflydelse blandt de arbejdsløse, så skulle der arbejdes målrettet på det.

Det blev besluttet at arbejdsløse partimedlemmer, med Aksel Larsen og Martin Nielsen i spidsen, skulle begynde at agitere blandt de arbejdsløse på kontrolstederne (man mødte til kontrol dagligt), og agitationen skulle munde ud i at der blev nedsat aktionsudvalg på de enkelte kontrolsteder.

Det hele skete ud fra parolen om at der kun var de arbejdsløse selv til at repræsentere dem overfor fagforeninger, hjælpekasser og det offentlige i al almindelighed. Og det var faktisk en strategi der lykkedes. Den 9. januar 1931 blev det første aktionsudvalg (hos jord- og betonarbejderne) dannet, og den 24 januar var der allerede dannet 8. Disse holdt en konference og nedsatte et Fællesudvalg for København.

Den 10 februar var man oppe på 32 udvalg, og Fællesudvalget afholdt en konference hvor 150 repræsentanter for aktionsudvalg deltog.

Bevægelsens første højdepunkt var vinteren 1931/32, hvor der var ca. 150 aktionsudvalg, og i 13 af de større byer, hvor der var mere end et aktionsudvalg, var der dannet fællesudvalg.

Arbejdet med at skabe aktionsudvalg var således en succes, og de enkelte udvalgs opgaver bestod ofte i at støtte og forsvare de arbejdsløse, f.eks. overfor hjælpekasserne eller mod at blive sat ud af boligen på grund af manglende huslejebetaling.

Den anden del var det landsdækkende arbejde med demonstrationer, konferencer og opstilling af krav der generelt skulle hjælpe de arbejdsløse og bekæmpe arbejdsløsheden.

Den del kom dog for det meste til at være løsrevet fra fagforeningerne og de arbejdende. Og det skyltes ikke mindst at DKP var underlagt Kominterns ultra-venstre linje, hvor Socialdemokratiet blev set som hovedfjenden.

Hvordan det nærmere kom til udtryk i arbejdsløshedsarbejdet og nogle strejker i begyndelsen af 30erne, vil vi se nærmere på i næste nummer.

FREDDIE NIELSEN

Her står ISU

Vi lever i en verden hvor vi dagligt er vidner til kapitalismens barbari.
Halvdelen af jordens befolkning lever for under 2$ om dagen, mens 67 % af verdens værdier ejes af 2 %... Krige bliver startet, lande besat og befolkninger undertrykt, hvis det kan give adgang til olie, markedsandele og billig arbejdskraft.
Men vi lever også i en verden hvor millioner verden over går i protest og kamp for en bedre verden under overskriften "En anden verden er mulig". Denne globale bevægelse giver håb og mulighed for at skabe en bedre verden, og derfor er vi som socialister i spidsen for at opbygge den.

FOR SOCIALISME

I ISU tror vi ikke på at det kapitalistiske system kan lappes - problemerne skyldes ikke fejl eller dumme politikere – men at et lille mindretal sidder på den økonomiske magt og reelt bestemmer over samfundet, hvem der skal fyres, hvad der skal produceres, hvor mange der skal være i klasserne og hvad vi skal lære, etc. Derfor skal hele systemet afskaffes og erstattes af et socialistisk samfund…

FOR INTERNATIONALISME OG IMOD RACISME, SEXISME, OG UNDERTRYKKELSE

…Vi er for åbne grænser og solidaritet med arbejdere over hele verden. Vi vender os imod racisme, diskriminering af asylansøgere, flygtninge, homoseksuelle eller religiøse grupper. Vi støtter muslimer, sorte eller andre undertrykte grupper i deres kamp for lige rettigheder. Og vi støtter alle nationale befrielsesbevægelser der kæmper imod imperialismen, som fx i Irak og Palæstina.

FOR EN STYRKET VENSTREFLØJ

…ISU arbejder for at organisere det stærkeste modsvar. Det gør vi ved at være aktive medlemmer af Enhedslisten, hvor vi sammen med tusinder andre giver magten organiseret modstand. ISU vil skærpe Enhedslistens antikapitalistiske profil og styrke den aktivistiske deltagelse i bevægelsen…Et revolutionært parti er nødvendigt for at styrke bevægelsen, og hjælpe aktivisterne med de ideer, argumenter og strategier der gør os i stand til helt at omstyrte kapitalismen…

FOR EN STYRKET BEVÆGELSE

Protesterne mod Irak-krigen i 2003 viste endnu engang, at vejen til at udfordre magten, går gennem de manges aktivitet. Derfor er vi som socialister en del af de brede protester mod krig, racisme, nedskæringer og asociale angreb på uddannelse og velfærd, og for at forsvare Christiania… flertallet må lave revolution, så vi kan få et helt anderledes samfund, hvor mennesker og miljø kommer før profit - og i vores øjne kan det ikke gå hurtigt nok!
Læs hele ISUs grundlag „Her står ISU" på www.socialister.dk

Kalender – Møder – Debat

KØBENHAVN

COP15: Flopenhagen or still Hopenhagen?
Arr.: Mellemfolkeligt Samvirke.
23. februar kl. 16.00-18.00. Fælledvej 12, Kbh. N, Møderiet 1. sal.
Debat om COP15, The Copenhagen Accord og vejen frem efter topmødet med oplægsholdere fra Concito, WWF og Mellemfolkeligt Samvirke.

Efter topmødet – hvem skal løse klimakrisen?
Arr.: Klimabevægelsen.
27. februar kl. 13.00-18.00. TIB, Mølle Allé 26, Valby.
Debatmøde med oplægsholdere fra forskellige organisationer om resultatet af COP15, de folkelige aktiviteter under topmødet og diskussion + workshop med hvordan vi kommer videre.
Foreløbigt program: www.klimabevaegelsen.dk/doc/debat27feb/debat27feb2010.pdf
Klimabevægelsens 10. landsmøde finder sted d. 28 februar kl. 10.00-15.00 samme sted.

100 års kvindekamp – hvor blev ligelønnen af?
Arr.: bl.a. Enhedslistens kvindeudvalg, Kvinder mod Unionen.
7. marts kl. 15.00-18.00. Teatersalen i Indre By Kulturhus, Charlotte Ammundsens Plads 3.
Debatmøde med oplægsholdere fra fagforeninger, Enhedslisten og SF. Hvorfor virker loven om ligeløn ikke?

Demonstration: Feminister mod sexkøbsforbud
Arr.: Feministisk Initiativ.
8. marts kl. 14.45-16.30 fra hjørnet mellem Istedgade og Reventlowsgade til Enghave Plads.
Se mere på deres facebook-gruppe www.facebook.com/group.php?gid=53079138196.

Demonstration for lige løn, lige ret, lige vilkår
Arr.: LO Storkøbenhavn.
8. marts 16.00-18.00. Fra Rømersgade til Enghave Plads.
Der vil være underholdning, folkekøkken og talere fra LO, DSR, SF, Socialdemokratiet og Enhedslisten.

Landsdækkende arbejdsløshedsmøde
Arr.: Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforenings arbejdsløshedsklub.
8. marts kl. 10.00-16.00. Trekronergade 26, Kbh.
Hvordan skaber vi en stærk arbejdsløshedsbevægelse der kan presse regeringen til at skabe de jobs der åbenlyst er brug for bl.a. for at stoppe klimakrisen.
Se www.3f.dk/bjmf – tilmelding nødvendig.

Afghanistan-konferenc
Nej Til Krig arrangerer Afghanistan Konference
Lørdag den 20. marts
Støberiets Café, Blågårds Plads, København N.

Paneldebat: 10.30-12.30: Hvad har Afghanistan krigen gjort ved Afghanistan og afghanerne?
Krigen mod terror og perspektiverne for dansk udenrigspolitik?
Carsten Jensen, Eva Arnvig, Nagib Roshan og Poul Villaume er inviteret til at deltage.

Paneldebat 13-15: USA og NATO´s exit strategi for Afghanistan – hvor fører den Afghanistan hen?
Dagens afsluttes med Nej Til Krig landskonference, som skal planlægge kommende aktiviteter og vælge koordineringsudvalg.

Mere info - se www.nejtilkrig.dk Eller kontakt: Lene Junker, 23230722 lene.junker@galnet.dk

TEST FEST
Åbning af Ravnhildgade – Bolsjefabrikkens nyeste fristed.
Ragnhildgade 1, 2100 Kbh. Ø
26. februar kl. 18 og hele weekenden

ÅRHUS

Klimanetværk Østjylland
Fællesmøder hver anden torsdag i ulige uger kl. 19.00 i Det Grønne Kontorhus, Dannebrogsgade 8a, 8000 Århus C. Følg med på klimaoestjylland.ning.com.

ISU-KØBENHAVN

Møderne foregår torsdage kl. 19 i Støberiet/Blågården, Blågårds Plads, Nørrebro

18 februar. Kl. 19.00 **„En Socialistisk Kamporganisation, hvordan „**
25 februar. Kl. 19.00: **Socialistisk Arbejder Avis – Hvorfor en revolutionær avis?**
11. marts. Kl. 19.00: **Hvorfor være medlem af en fagforening?**
18.marts kl. 19.00 **– revolutionær eller reformist**

Email: isu@socialister.dk

ISU- ÅRHUS

Alle møder foregår i Studenternes Hus, mødelokale 2.3, Nordre Ringgade 3, 8000 Århus C

23. februar kl. 19.30 **- Årsmødeforberedelse - IS som kamporganisation**
9. marts kl. 19.30 **- OK10 - om forårets overenskomstforhandlinger**
23. marts kl. 19.30 **- Højreskreddet i Danmark. Om retspolitik, udlændinge politik og DFs indflydelse**

ISU-ODENSE

Møderne foregår i Ungdomshuset, Nørregade 60 Odense.

2. Marts: kl. 19.00: **Avisen og det revolutionære parti**
16. Marts: kl. 19.00: **Overenskomstforhandlinger før og nu**

ISU-RUC

Mere info: Kontakt Alexander på telefon **20686026**

ISU-AALBORG

Kontakt Niels på telefon 5121 7261 for yderligere information om sted.

ISU-SILKEBORG

Møder afholdes hver anden tirsdag i ulige uger, kl. 19.30 på Silkeborgs Medborgerhus
Mere info: Kontakt Poul Erik, 26 29 13 41

Meld dig ind i IS/U

Meld dig ind i Internationale Socialister/ISU, udfyld blanketten og send den eller se mere på www.socialister.dk

☐ Jeg vil vide mere om Internationale Socialister og ISU

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialisters Ungdom

☐ Jeg vil melde mig ind i Internationale Socialister

Navn:

Adresse:

Postnr./By:

Tlf.nr:

Sendes til: IS/U, H C Ørsteds Vej Posthus, H C Ørsteds Vej 54, 1879 Frederiksbjerg C, tlf: 35 35 76 03

Giv mig hiphoppen tilbage!

61's hiphop-klub har udgivet sin første cd med kunstnere, der siden 2008 har stået på scenen til Rap'n'Skralde-arrangementerne i Ungdomshuset. *Rhythm and Politics R.A.P. – The Revolution* er titlen. Og den lever op til sit navn. Udgivelsen indeholder både systemkritik, opråb og revolutionære idéer. Men også et ønske om at vise, at hiphop er mere og andet end bare bling bling og kællinger.

Hvis du er til kommercialiseret hiphop a la Akon og Nik & Jay, så lad mig sige det med det samme: Rap'n'Skraldes hiphop-compilation er ikke noget for dig. For den er det stik modsatte; nemlig en platform for producere og mc'ere med andet på hjerte end størrelsen på deres pengebundt, køretøj, kønsorgan eller nyeste erobrings bryster.

Numrene på cd'en er indhentet ud fra den simple devise: du må ikke nedlade på folks seksualitet, køn eller race, og så skal du have noget på hjerte.

„Det er vigtigt at afspejle, at hiphop kan mere end det, man hører i radioen. Det er meget Voice-kultur, vi et eller andet sted lever i i dag, så det er vigtigt, det kommer tilbage til rødderne. Der skal være en scene, hvor folk kan komme ud med deres ting. Ellers er det kun mainstream, der får plads, og så er det lige pludselig det, folk forbinder med hiphop," siger Toke Kjer, medarrangør af Rap'n'Skralde.

Fokus på samfundskritik

R.A.P. er derimod en straight up politisk hiphop-cd med fokus på samfundskritik, skæve vinkler, provokation, substans og så ikke mindst rå og ægte kærlighed for musikken, og det tilsammen får den til at emme af oprør og modstand.

„Det er ikke nødvendigvis altid fedt at gøre modstand. Men det er nødvendigt. Og hvis vi ikke gør det, er der ikke nødvendigvis andre, der gør det. Jeg tror ikke på, vi kan revolutionere verden med et musiknummer. Så skal det fandme være godt. Men vi kan få andre med på vognen. Ved at servere politiske budskaber på en anden måde, end folk er vant til, får folk også en anden tilgang til det. Og der er hiphoppen vigtig, for det er en måde at gøre folk opmærksomme på, at der stadig er problemer i Danmark og verden" siger Toke Kjer.

Andreas aka Andreas Gaff, rapper i gruppen Ren Reflex, supplerer: „Det er ærgerligt, at noget af kampgejsten er gået af, efter man har fået Dortheavej. Det er vigtigt at fortsætte kampen. Vi skal have flere fristeder. Og der kan hiphoppen være et vigtigt talerør, for den kan råbe dem op, der skal handle. Der ligger rigtig meget magt i sproget; man kan gå og have nogle rim i hovedet og recitere teksterne."

Og ifølge Andreas Gaff er det styrken ved politisk hiphop: „Man når ud med hiphop til dem, som er politisk engagerede. Og på den anden side når man ud med politik til de folk, der interesserer sig for hiphop og måske ellers ikke er særlig engageret politisk."

Opfordringen er klar herfra: både hiphoppen og politikken på R.A.P. fortjener et engagement, hvad enten man er mest fan af hiphop eller politiske budskaber.

Ren Reflex medvirker på R.A.P. med nummeret *La Union de la Revolucion* og kan tjekkes nærmere ud på myspace.com/renreflex. R.A.P. koster 50 kr. og kan købes ved at sende en mail til rapnskralde@gmail.com

METTE HERMANSEN

Nedskæringer og fyringer – det private vinder frem

„Vi kommer til at udføre en ekstremt dårlig pleje. Vi har ikke selv lyst til at blive indlagt på Herlev Hospital, og jeg vil fraråde alle fra at blive indlagt her."
Citat fra en sygeplejerske på Herlev sygehus

De hundredvis af fyringer på flere danske sygehuse er kun første tegn på, at den offentlige sundhedssektor er under et voldsomt pres.

Udsultet sundhedsvæsen siden Schlüterregeringen

Lars Løkke har flere gange bebudet, at han vil have et sundhedssystem i verdensklasse, men tallene viser det modsatte.

Det danske sundhedsvæsen er systematisk blevet udsultet gennem de seneste tre årtier, altså siden Schlüterregeringen overtog magten.

Danmark er det OECD-land, hvor sundhedsudgifterne målt både reelt og som andel af BNP er vokset langsomst i perioden 1971–2005.

Desuden bruger Danmark mindre af bruttonationalproduktet på sundhed end de lande, vi plejer at sammenligne os med.

VKO-regeringens sundhedspolitik

Siden VKO-regeringen kom til magten, er der gennemført tiltag på sundhedsområdet, som primært har haft til formål at opbygge en privat sundhedssektor i Danmark. I 2002 indførte regeringen en lov om skattefradrag til virksomheder, hvis de gav deres medarbejdere private sygeforsikringer.

Denne forsikring giver fortrinsret til behandling på private klinikker og sygehuse, hvis det offentlige ikke har ka-pacitet til at behandle.

Dette har medført en kraftig stigning i antallet af private sy-geforsikringer.

Konsekvensen heraf har været, at de skattefrie sundhedsforsikringer er steget eksplosivt fra kun 45.000 i 2001 til over en million i dag.

En stor del af sundhedsforsikringerne er betalt af arbejdsgiveren, men husk på skattefradraget så det er altså staten der betaler, altså primært arbejderklassen.

Ventelistegaranti og udvidet frit sygehusvalg

I 2007 blev loven om maksimal ventetid på en måned for at blive behandlet vedtaget og sammen med *loven om det udvidede fri sygehusvalg* har det for alvor sat tempo på udviklingen af en privat sygehussektor. Gennem dette „frie" sygehusvalg følger pengene patienterne med over i privathospitalerne – penge som ellers kunne være brugt i det offentlige sygehussystem.

Konsekvensen er meget tydelig: Vi har fået flere privathospitaler: I 2002 var der ca. 60 private klinikker, som havde en aftale med Sundheds- og indenrigsministeriet, i dag er der ca. 190.

Frem til 2002 kunne det ikke betale sig at drive privathospital i Danmark. I 2007 havde de private hospitaler et overskud på 75 mio. kr.

I 2006 fik næsten hver 3 ud af 4 patienter, der blev behandlet privat, betalt deres behandling af det offentlige.

Bevidst systematisk overbetaling

Et tredje politiske tiltag, regeringen har lavet, er en systematisk økonomisk favorisering af de private sygehuse. De afregningspriser, man giver ved henvisning af patienter - de såkaldte DRG-takster, er langt højere for privathospitaler end for offentlige sygehuse. Afregningsprisen er blevet vurderet til at have været mellem 10 til 30 pct. for høje.

Her skal vi huske, at privathospitalerne kan gå langt uden om de omkostningstunge indgreb og behandlinger. Og de kan, hvis der tilstøder komplikationer ved en operation, overføre patienten til et offentligt sygehus, fejlbehandling på et privat sygehus betales altså af skatteyderne. Sidst, men ikke mindst, er det de offentlige sygehuse, der står for uddannelse af personale, som de private sygehuse senere lukrerer på.

Ulighed i sundhed

Og jo det er rigtigt - Jo mere privat sundhed jo mere ulighed i sundhed: En undersøgelse fra Ugebrevet A4 viser klart, at det er de højestlønnede, som har en sundhedsforsikring. Tre ud af fire med en indkomst over 900.000 kr har en sundhedsforikring.

Mens kun en ud af fire med en indkomst under 420.000 kr har det.

JESPER JUUL MIKKELSEN

Læserbrev

Faglige netværk: Fra apati til kamp

Som ansat på Hvidovre Hospital oplevede jeg, hvordan truslerne om nedskæringer og fyringer påvirkede stemningen på min afdeling – mikrobiologisk afdeling – helt tæt på.

Da direktionen på Hvidovre Hospital havde færdiggjort sin spareplan, blev den først fremlagt for de forskellige afdelingers ledelse, og derefter refereret for de ansatte i afdelingerne med konkrete eksempler, så vi kunne se, hvad nedskæringerne ville komme til at betyde.

Et gennemgående træk var fyringer af personale, SAMTIDIG med at afdelingerne fik flere arbejdsopgaver.

På min afdeling var der lagt op til fyringer af omkring 3-8 personer (alt efter hvad der kunne forhandles på plads med direktionen), samtidig med at vi skal overtage en masse nye prøver fra Glostrup Hospital. Ingen på afdelingen kunne se, hvordan vi på nogen måde kan løbe hurtigere, end vi allerede gør, men der er rimelig stor åbenhed fra hospitaldirektionens side om, at nedskæringerne kommer til at betyde serviceforringelser og øget arbejdsintensitet.

Udsigten til serviceforringelser var et hårdt slag for en kollega, jeg talte med. Ifølge hende ville det betyde, at vi bliver tvunget til at levere et dårligere produkt, og at den faglige vurdering ville blive erstattet af en mere rutinepræget tilgang til arbejdet – det vil få dem til at føle sig som maskiner.

Den øgede arbejdsintensitet vil betyde endnu flere arbejdsskader – i forvejen er der mange arbejdsskader, fordi der er for mange ensformige bevægelser i arbejdet.

Stemningen de første dage var vantro og bitter. Folk var sure og ville ikke finde sig i nedskæringerne og regeringens prioriteringer. Men hen over weekenden ændrede stemningen sig – nedskæringerne blev accepteret, folk opgav. De begyndte at tænke over, hvordan man bedst kunne spare, og nogle talte endda om, at man skulle prøve at sikre, at fyringerne ikke ramte ens egen faggruppe.

Da 60 mennesker blev fyret 9. februar var der ikke engang en symbolsk markering. Nu venter vi så på, at de „sidste hængepartier"(direktionens egne ord(!!!), ligger endda offentligt tilgængeligt på nettet) skal fyres i marts. Sidste led i fyre-runden kommer måske til sommer, hvor ansatte på mikrobiologisk afdeling får besked om, hvorvidt der skal fyres på afdelingen.

Selvom de omfattende nedskæringer i sygehusvæsenet betyder fyringer, forringede arbejdsforhold og dårligere forhold for patienterne, har de mødt forbavsende lille modstand. Hvad der var brug for, var et netværk på hospitalerne af socialister, der kunne have handlet hurtigt, da stemningen var til det – det kunne måske have forhindret apati osv. i at brede sig – og så kunne vi have organiseret modstand mod regeringens uforsvarlige nedskæringer på den offentlige velfærd.

CHRISTINE BERGEN

Socialistisk Arbejderavis

Blokade på Københavns Universitet

Den 1. februar blokerede studerende på Biologi og Geografi undervisningen. Den 2. februar demonstrerede 350 foran rektor Ralf Hemmingsens kontor. Socialistisk Arbejderavis talte under demonstrationen med nogle af de studerende, der havde været med til at organisere blokaderne.

- Hvorfor har I organiseret blokader og protester?

- På Biologisk Institut har vi fået fyret 40 % af vores undervisere i løbet af tre år. Det betyder at der er hele dele af vores uddannelse, som bliver skåret væk, og at vi får forelæsninger i stedet for øvelsestimer. Det duer ikke, når vi læser et fag som biologi, hvor man i høj grad skal lære et håndværk. Vi kan jo ikke have, hvis vi ikke kan finde ud af at begå os i et laboratorium eller ude i felten. På geografi er hver tredje underviser også blevet fyret. Så det, vi ser, er at hele det naturvidenskabelige fakultet bliver sablet ned, og det ender med, at vi reelt ikke har nogen uddannelser i biologi og biomedicin, geografi og geologi, siger **Sascha Veggerby Nicolajsen**, der er biologistuderende.

- Hvordan har I organiseret blokader og protester?

- Vi holdt et stormøde for biologer den 22. januar. Hvor vi blev enige om at lave de her blokader. Og så har vi ellers brugt alt, hvad der hed elektroniske medier. Facebook, email, SMS og delt flyers ud til eksamener og forelæsninger, aiger Max Herzog, der også er biologistuderende, mens han ser ud, som om han vil sige noget mere uden at gøre det.

Ansvar

- Hvad forventer I at få ud af det?

- Vi vil gerne have, at rektor Ralf Hemmingsen tager ansvar for sit universitet og måske bruger noget af den egenkapital, universitetet har, til at sikre, at det ikke er nødvendigt, at der bliver fyret så mange, som der er blevet gjort på Institut for Geografi og Biologi, er Saschas kontakte svar.

- Har I gjort noget for at få opbakning fra andre dele af universitet?

- Vi har snakket med LIFE (Det Biovidenskabelige Fakultet, der blev oprette da Landbohøjskolen blev en del af Københavns Universitet, red.) – derude bliver de også hårdt besparet. De skal af med 100 undervisere. Men de har ikke kunnet nå at mobilisere, så det bliver måske senere. Vi er også i kontakt med Studenterrådet, som har kontakt til alle de andre grene af universitetet, og de støtter fuldt op om os og har orienteret de studerende på de andre fakulteter, forklarer Sascha.

Den 1. februar blokerede studerende på Biologi og Geografi undervisningen.

- Der har jo været nedskæringer på universitetet, især på humaniora tidligere. Har I diskuteret, hvad man kunne gøre for at lave et mere generelt stop for nedskæringerne?

- Jeg ved, at Danske Studerendes Fællesråds har foreslået, at politikerne skal bevilge en hjælpepakke til universiteterne. Den måde, man financierer universiteterne på, er baseret på STÅ-midler, hvor man får penge for de studerende, der bliver kørt igennem og består en eksamen og at det er baseret på BNP. Vi er i en finanskrise, og det betyder, at vi lige pludselig bliver nødt til at skære en hel masse, siger Sascha.

Krisen betyder fald i bruttonationalproduktet, BNP. Det betyder igen mindre bevillinger til universiteterne, fordi universiteternes tilskud delvist beregnes ud fra størrelsen af bruttonationalproduktet. Derfor peger Sascha også på, at det ikke kun er på Københavns Universitet, der bliver skåret.

- Hvad vil I så gøre for at presse den hjælpepakke igennem?

- Vi kan måske gøre folk opmærksomme på, at forholdene på universiteterne ikke er så gode, som man høre i nytårstalerne osv. Derudover støtter vi selvfølgelig op om, hvad de kommer med fra Danske Studerendes Fællesråd. Det er dem, der skal tage den kamp, men vi er der, når de går i krig, slutter Sascha.

JAKOB L. KROGH

Nedskæringerne og privatisering skal stoppes

De sidste mange år er der blevet skåret i undervisningen på universiteterne. I år rammer de hårdeste nedskæringer biologi på Københavns Universitet, her bliver 40 % af underviserne fyret.

Nedskæringer er en del af regeringens politik. Mens fyresedlerne deles ud på universiteterne, forbereder videnskabsminister Helge Sander en ny lov, der vil give mulighed for oprettelse af private universiteter med brugerbetaling i Danmark. Med brugerbetalingen vil et privat universitet kunne tilbyde væsentligt bedre uddannelsesmuligheder end de nedskæringsramte offentlige.

Private universiteter vil betyde, at de rigeste børn får de bedste uddannelser og dermed lederstillingerne. Nedskæringerne betyder mindre hjælp til studerende, dermed vil de studerende, der kan få hjælp af deres akademiske forældre, være bedre stillet end studerende uden akademiske forældre.

Privatisering og nedskæringer styrker de sorteringsmekanismer i uddannelsessystemet, der allerede i dag sikrer, at børn af rige og veluddannede klarer sig langt bedre i uddannelsessystemet end børn af ufaglærte.

Kampen mod nedskæringer kan vindes

Protesterne på Biologi og Geografi på Københavns Universitet i begyndelsen af februar var som mange andre besættelser eller blokader i Danmark korte, en eller nogle to dages-protester. Disse protester har givet meget presseomtale og kan være med til at afsløre regeringens løgne om, at den pumper penge ind i universiteterne. Men de korte protester har ikke stoppet nedskæringerne, fordi de er stoppet, inden de kunne nå at udvikle sig til et problem for regeringen.

Vi har vundet før – vi kan gøre det igen

Tusinder af studerende har de sidste år været en del af demonstrationer, blokader og besættelser imod nedskæringer, derfor er der mulighed for at udvikle protesterne.

Da de studerende demonstrerede sammen med fagforeninger og resten af velfærdsbevægelsen den 17. maj 2006, betød det, at de planlagte forringelser af SU'en blev taget af bordet, selvom mange af de andre velfærdsforringelser blev gennemført.

I Østrig besatte de studerende dele af Wiens universitet i en måden i november og december. Under besættelserne lykkedes det at opbygge alliancer med fagforeningerne og hjemløse. Også her fik de stoppet nogle af de planlagte nedskæringer.

Det visser tydeligt, at hvis regeringens nedskæringer og privatiseringsplaner skal stoppes, er det ikke nok at lave korte protester, der kun opnår at komme i pressen. Der er behov for, at vi lærer af de gode erfaringer fra 2006 og fra Østrig og fortsætter protesterne og samtidig allierer os med fagforeninger og andre sociale bevægelser.